

# Делта Те

Брой 2, Сезон II

26 април 2005 г.

цена 50 ст.

## Денят на таланта

И тази година бяхме шеметни

Катерина Захариева

В рамките на три и половина часа залата на Синдикалния дом приличаше на разбулнувано море. То заливаше с бурни аплаузи младите таланти, осмелили се да заявят себе си, като разкрият другото си лице на артист.

Пред стотици погледи на съученици, учители и приятели изпълнителите създадоха пъстра мозайка от най-разнообразни, на пръв поглед почти несъчетаеми късчета. Лирични балади, изпълнения на пиано и валс бяха в противовес на поп и рок парчета. Драматизации на части от класически произведения на Шекспир и Молиер се редуваха със скечове и пародии със сюжети от училищното



тия в гимназията.

Това, което прави Денят на талантите наистина значим за гимназията и възпитаниците ѝ, не е само възможността да облечеш сценичен костюм и да промениш театрално тембър, тоест да си осигуриш едно различно преживяване в иначе доста монотонното училищно ежедневие. Това събитие е съществено, защото е свързано с чувството за принадлежност и съхраняването на традицията. А е важно тя да се запази не само защото е традиция, а защото е хубава традиция! Затова нека да пожелаем на младите таланти - свободен полет и следващи вдъхновени изяви.

Още на страница 12

ежедневие. Сменяха се и езиците - български, английски, немски. Различни бяха и самите изпълнители. Някои от тях са безспорни музикални таланти с голяма опитност в сценични изпълнения. За други това са първите изяви от такъв характер, заредени с по-голяма доза вълнение и сценична треска.

Но въпреки разнородността на съставките, крайният продукт не беше водниста чорба, а колоритно блюдо, в което имаше по нещо за всеки вкус. За професионалното поднасяна на представлението огромен принос има госпожа Парашкевица Динчева, която е организатор с дългогодишен опит на такива съби-

SMS-ите -  
удобни  
простоции



За  
кофеинови  
я снобизъм



## За втора година отиваме в Лондон

### Победител в конкурса Public Speaking от нашата гимназия

Изключително съм щастлив, че имам възможността да докладвам за едно невероятно постижение на ученик от нашата гимназия. На 26 март във 272-ра аудитория на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ се проведе поредното ежегодното национално състезание по публична реч, организирано от Съюза на англоговорещите (the English Speaking Union), в което взеха участие над 30 ученици от всички краища на страната.

Нашето училище, единственото от Пловдив, беше представено от: Дима от 12-з, Янислава от 12-д и Борис от 11-д. Сред говорителите имаше и много, които наистина заслужават да се нарекат професионални оратори. Речите на всички бяха изключително задълбочени и интересни и засягаха социални теми под наслов „Difference and diversity“ („Различие и разнообразие“).

На страница 3

## Ако ти се ходи на олимпиада, трябва да си 12 клас. Sorry!

### Какво се случва с олимпиадите тази година

Тази година, уви, шанс да покажат своите изключително задълбочени знания, имаха само ученици от 12 клас. Олимпиадите по всички предмети (с изключение на литература), извънредно нетрадиционно, се проведоха само за дванадесетоклас-

ници. Странно! Такова чудо не се е видяло никога! Е, тази година се видя.

Редовните участници в олимпиадите, на които не им беше дадена възможност да се извият, дружно недоумяваха заради недопускането им до олимпиа-

дата по биология. Много по-голямо беше очудването, когато последваха подобни откази и по другите предмети. „Какво става, по дяволите?“ думаша всички. Други години олимпиадите в гимназията се провеждаха на олимпийски принципи - по 60-70 ученика от випуск на биология. (Тази година в гимназията бяха 5.) Председателят на Ученическия парламент реши да проучи как стоят нещата и лично посети Регионалния инспекторат по образованието.

На страница 11

За бълдџи - на страница 15



## Отиде си част от България

### Почина Емил Димитров - сърцето на българската песен

Може би защото израснах с няколко негови песни, може би защото той поражда винаги голямата асоциация „България“, Емил Димитров остана в мен завинаги като най-яркия звук, най-страшния стон на родното. България ще пролее много сълзи и много напирани сълзи ще спре, защото болезнено осъзнава, че е загубила безвъзвратно един лъч от и без това гаснещата светлина на чистата любов към хората. Емил Димитров за мен не беше прочетена



книга, познавах само резултатите от творчеството му и само малка част от големия му кратък живот. Затова сега ми е ясно, че причината той да остави един болен и любим белег в мен, е човешината в него. Има малко, много малко хора, успели да разчетат знаците, да декодират сигналите, идващи отвътре. Още по-малко са хората, които превръщат тези разгадани послания в творчество, което да обогати с нещо човешките души.

На страница 4

✓ Уважаема редакторска колегия на Делта Те, искам първо да изкажа моите поздравления относно първия брой на вашия нов вестник. Ако и останалите броеве са толкова добри (в което не се съмнявам ни най-малко), то тогава никак няма да ви липсват читатели. Така че, искам да ви пожелавам успех и за в бъдеще. Само напред!

## Обратна връзка

и за ентузиазма и енергията, която съм сигурна, сте вложили.

✓ Като за първи брой не беше зле, ама по-нататък трябва да се постараете повече.

Пешо Баротов

✓ Здравейте, Делта Те! Аз съм ученик от ЕГ „Пловдив“ и искам да ви изразя не само задоволството, но и радостта си от вашето начинание. То е не само дръзко и оригинално, но и страшно авторско и наистина хубаво! Надявам се да има и за в бъдеще подобен вестник и той да става все по-хубав!

L.B.

✓ Искам да ви поздравя за идеята да направите вестник на най-хубавата гимназия в цял Пловдив, както

Мargarита Пеева  
✓ Здравсти, много се кефя, че гимназията отново има вестник.

Димитър Гушерски  
✓ Уважаема редакция на Делта Те, здравейте! Аз съм ученик от ЕГ „Пловдив“ и искам да споделя колко много ме зарадва вашето начинание. Мисля, че е много хубаво най-елитното училище в града да си има и вестник. Наистина вестникът е много авторски и оригинален.

John Stone

## Очевидци разказват:

Само за да илюстрирам наблюденията и личните разсъждения на Камелия, ще разкажа една история, в която всяко съвпадение с действителни събития и личности е напълно... неслучайно. В сряда вечер преди няколко седмици аз и една съученичка се прибрахме от училище. Случи се така, че инцидентно ни се наложи да пътуваме с „любимата“ ни транспортна линия №44. Съвсем традиционно рейсът беше претъпкан, а при това изобилие от млади, току-що пуснати от училище хора е невъзможно да се запази тишина. Само че кондукторът беше на друго мнение.

На него не допаднаха постоянното бръмчене и жужене, които се усилваха до пътен от време на време, но сега си из душното помещение. Още преди да бяхме потеглили, изживявайки се като някой старшина в армията, той извика: Чанти долу! Какво последва ли? Разбира се, последва дружен смях. Никой не можеше да приеме насериозно поредния съвритнископластен кондуктор. Само за да им докаже, че грешат, той с ожесточение, преминаващо в ярост, си запроправя път. Точно когато беше вече на средата на автобуса

(приблизително на 50 сантиметра от ухото ми), последва нова заповед: Ей, ШЕ МЛЪКНЕТЕ ЛИ БЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!!! Този път не със смях, а с общо вцепенение беше приет този полубожешки, полужверски шик.

Последваха и още. Немало да тръгне, докато не настане гробна тишина, всички цял да ни свали... Гледах и не вярвах на ушите си (цитирам колежата Вучков). Нервно шушукане, недоумение... Дали му има нещо на този човек? Възможно ли е тези изблици да бяха плод само на безкрайното му презрение към работата и омразата към всички, сякаш те са му виновни за поста, който заема? Не стига побърканият кондуктор, ами и шофьорът всячески се старееше да кара така, че да не остане човек без синина. Сякаш не разбрал, че не кара картофи... С моята приятелка решихме да се обадим на фирмата и да се оплачем от случилото се. Такова издевателство над пътниците просто минава всички граници. Записахме регистрационния номер на автобуса и... това беше всичко, което успяхме да направим. Изключително предвидливо нийде из автобусите №44 и 18 (които са на една фирма) няма залепена информация с телефон, на който клиенти могат да звънят. Единственото, което узнах (но не е 100% потвърдено), е, че фирмата, обслужваща тези линии, се казва „Автогруп“. Останалото е мъчяние.

Petya\_

Камелия ПЕТРОВА



# Безсмислици

Китай“, казва той, и, олекнали с дневните си дажби, слязохме пред втория си дом... и така всеки делничен ден... Вярата в съществуването на достъпен обществен транс-

татъчно възпитан и съобразителен да отстъпваш мястото си на всеки „силно ангажиран“ пенсионер, решил, че 12:30 е идеалният час да се разходи с „непретоварен“ автобус. Да се возиш е напълно образно казано, защото скоростта на автобусите

добива отрицателен характер. 10 стотинки ще ти струва една трета от състояние. Пак толкова, ако ти се чака 40 минути нередовен автобус на спирка на тропичен остров с дъх на кокос и океан (бъзик - студ, сняг, смрад и безвъзвратно загубено време от драгоценната ни младост). 10 стотинки, ако ти се прииска неудържимо много да отнесеш лакът в лицето от разгневен кондуктор, ако ти се спори със същия нископластен транспортен служител, който

недоволства от едрата банкнота. Пак същата цена за неограничено количество бактерии, „неустойими ухания“, микроби, болести и много неочаквани бонуси (напълно безплатно!!!). Какво може да се направи??? Лечебното гладуване е изпитан метод, който може и да свърши работа. Не яжте и пътувайте с такси - малко по-скъпичко ще си платите и някой, само някой, от изброените по-горе екстри ще ви бъдат спестени. Ходенето пеш (от „Тракия“ до училище например) е много полезно, особено зимно време в преспи. Много приказки, а какво ли ново казах. Разбирайте ме както искате, т.е. както можете. (На запознатите по-отблизо с човешката психика тази забележка може да се стори излишна.)

Читателю, ако си прочел всичко дотук, ти си загубил безвъзвратно 5 минути от живота си. За да не се повтаря това, чети си вестника в автобуса - чиста икономия на ЖИВОТ!

Чакайки рано сутринта (полузаспала, полузамръзнала, полужива и без желание за живот) пред къщата на близкоразвиваща съученичка, за да хванем такси до училище, видях да минава автобус. Червеничък, мъничък, симпатичен автобус с огромна табела на стъкленото си чело „Schulbus“ (за англоговорещите - училищен/ученически автобус). Издишаш отровни газове, кашлящ и пышкащ, той се търеше тромаво, а през прозрачното му тяло можеше да се види, че пътниците, които бяха нарочени за ученици от надписа на вече спомнатата табела, бяха на възраст между 7 и 87 години. Болшинството превозвани, страдащи от амнезия най-вероятно, едва ли си спомнаше, че е минало през учебно заведение, може би. Интересно. Дори много интересно. Вярно, че човек се учи, докато е млад, но чак пък толкоз!

Е, аз дочаках (да не повярваш!) съученичката, качихме се в такси, усмърдахме се на цигари, спарено и тъй нататък (свежо начало на деня), платихме на човека, че даже и 20 стотинки отгоре, защото „БАКШИШ“ не е град в

Разгневена на обществен транспорт ученичка представя своите излияния, които до нищо няма да доведат



## НОВИНИ

### Отново първи по немски език в България

Четвъртият DSD випуск на ЕГ „Пловдив“ с преподаватели Лидия Василева и Камен Мирянов изобръжа успешно изпита за немска езикова диплома втора степен. Той се класира на първо място измежду 18 DSD училища в страната. Средният резултат на нашите съученици е 85,6 точки от 100 максимален резултат. На 22 април на тържество в центъра за срещи Саксония-Анхалт бяха връчени дипломите на петдесет и четиримата ученици от випуска. Най-високи резултати (95,5 т.) постигнаха Милица Узункова и Ани Кокалова. Този втори випуск (2005 г.) на г-жа Л. Василева повтаря успеха на първия ѝ (2002 г.), който също имаше най-високи резултати в страната.

### Край на безплатното образование в Германия

Федералният Конституционен съд на Германия отмени забраната за налагане на студентски такси за висшето образование. В бъдеще федералните области ще имат правото да решават самостоятелно дали да въведат платено обучение. Очаква се в повечето университети таксата за зимния семестър (2005-2006 г.) да възлиза на около 500 - 600 евро. Това предизвика масови студентски протести в цялата страна. Студентите издигнаха лозунга „Не на таксите! Образованието не е стока!“. Федералният канцлер Шрьодер апелира към областите да премислят много внимателно въвеждането на такси, за да не се нарушат равните шансове на младите хора за получаване на висше образование.

# Слуховете ми го говорят



**Димитър НИИ:** Няма абсолютно никаква връзка между нас и ръководството. Не минават и наредби. Трябва само от класните ръководители да научаваме. В крайна сметка, разбираме от съученици и понякога от информационното табло.

” Дълго се чудих дали аз съм дезориентирана и винаги бляя в часовете точно когато минават наредбите за неучебни дни, ваканции, обръщането на смените... После си помислих, че е малко невъзможно да съм толкова отвяна и от чисто любовитство реших да попитам познати (и не особено познати) как научават за всичко това. А ето ги и не чак толкова учудващите отговори:



**Ани 9-ж:** В повечето случаи от слухове, защото дори да са казали в час, аз не чувам. Така, в крайна сметка, разбирам в процес на обсъждане по коридорите.

**Теди 9-ж:** До голяма степен се разбира повече от слухове. В последния момент става ясно какво ще се случва, което е много изнервящо.



**Марушка 9-е:** По принцип питаме, за да ни кажат. Учителите не знаят и ние разбираме винаги в последния момент.

**Росица 9-е:** Ами специално за грипната ваканция разбрахме от телевизията. Иначе разпитваме другите класове.



**Бояна 11-д:** За промяната на смените се сещам сама, а иначе от други ученици, но училището трябва да представя по-пълна и актуална информация за предстоящите събития.



**Гергана 11-ж:** Ами всичко разбирам от съучениците. По някой път подочувам какво си говорят учителите в междучасията и така разбирам. Но най-често научавам от слухове.



**Невена 11з:** В повечето случаи разбираме от съученици. Рядко от класния ръководител или от някой друг учител.



**Борис 9-з:** По принцип от съученици или от класната, обаче не винаги съм сигурен в информацията.



**Светлана 9-ж:** От ученици. Учителите казват, но слуховете ги изпреварват. Трябва да се пуснат наредби, за да сме по-добре осведомени.

*Истината е, че връзката между училищното ръководство и учениците се прекъсва някъде по трасето. Една от най-често повтаряните думи от анкетиранияте е СЛУХ. На 18 март, когато се запали шкафче на втория етаж, СЛУХ-ът замести звънеца, който се предполага, че трябва да бъде използван при спешна евакуация на училището. Може би ръководството трябва да се замисли, а може би ние трябва да благодарим на клоукарите за бързото разпространение на слуховете! :)*

Анкетата подготви Пламена 11-г

## Гори, шкафче, гори

Преди няколко седмици в един петъчен ден, както всички от втората смяна усетихме и помисихме, приключихме часовете с два по-рано. Непредвиден бонус - преждевременно се пръснахме по улици и кафенета. Причината - всички я знаем, някой вече сигурно са забравили - едно шкафче на втория етаж, едно от многото еднакви, които само стопаните им успяват да отличат, имаше привилегията да гори.

Или, по-точно, да пуши, дими и пуфти така, че всички да го забележат. Дори тези, които не бяха в близост с него, които не видяха кое е, дори и от другата смяна - всички говореха за него. Шкафчето.

Толкова много дим. Целият втори етаж беше скрит под димна завеса. Хората, сякаш ощастливени от шанса най-после да приложат на практика усвоеното „евакуиране“, къде в полустрой,

къде разлигавено, виейки като сирени от органично същество, притичваха надолу по стълбите и се събираха на гроздове в двора.

Чу се слух, че димка била пусната в шкафчето и маратонки имало вътре... Няколко кофи вода угасили вътрешния плам за известност на отличилото се шкафче. В понеделник вторият етаж миришеше на боя и не личеше кой е Шкафът.

На страница 5

## Клуб „Дебати“ отново в нашето училище!

На 12.04. се проведе първата сбирка от завръщането на клуб „Дебати“ в ЕГ „Пловдив“. Тя бе ръководена лично от директора на организацията за Пловдив Трендафил Метретеф. На групичката от желаещи да станат опитни дебатори той разясни няколко от основните принципи на това изкуство.

„Дебати“ е международна мрежа, която съществува в България от 1994 г. Първоначално тя е била създадена в Англия доста по-отдавна, но при нас намира корени едва след падането на комунизма, защото ораторството и дебатирането носят в себе си много свободомислие и право на лично мнение, каквито са недопустими за един такъв режим, който властва у нас в продължение на половин век. Макар и само десетгодишна, организацията в България вече има много постижения. Под нейна егида се провеждат разнообразни ежегодни състезания. Най-близките от които е пловдивското регионално състезание, в което участват отбори от различни училища.

Към това състезание са се запътили и членовете на новооткрития клуб „Дебати“ на ЕГ-то. Те искат да възобновят славата, която ни бяха спечелили завършилите преди 4 години отличили се оратори. Ако в теб се крие един млад и все още неизявен оратор, ако също така обичаш да спориш, можеш да се присъединиш към това начинание. Всеки желаещ може да заповяда на следващата среща, която ще се проведе на 29.04. (петък) от 14:00 ч. в офиса на организацията, който се намира на ул. „Константин Фотинов“ №15. Очакваме ви!

Petya\_

## За втора година...

От страница 1

Дима и Янислава се представиха зашеметяващо. Но все пак, след повече от половин час, прекаран във взимане на крайно решение, журито реши, че най-достойни да представят България на финала на състезанието в Лондон са Борис Ненчев от ЕГ „Пловдив“ и Боян Герасимов от Американския колеж, София. Борис успя да омая публиката и да получи признанието и на гости, и участници.

С това гимназията ни се абонира за призови места на този вид състезания. След миналогодишния успех на Димитър от 12-д, тазгодишен наставник на представителите от нашето училище,

Борис Ненчев на конкурса в София

под чиито инструкции Борис успя да накара публиката да му ръкопляска цели пет минути, всеки следващ състезател ще потръпва при мисълта, че Пловдив ще участва и догодина. Нека всички пожелаем на Борис да си прекара приятно във Великобритания и да ни донесе нещо, като се завърне!



### Специални благодарности

Екипът на „Делта Те“ и всички ученици от 9-и и 11-и клас изказват специални благодарности на господин Джамбоб, който успя да стопли женското сърце на зоспожица Нончева в голямото междучасие на 08.03. и така спечели за цялата втора смяна намалени часове. Хвала на такива граждани!!!

# „Любовта е нещо, което всеки човек трябва да изпита“

Всеки да бъде истински щастлив, да изживее един смислен живот!

Интервю с

Христо Бояджиев,  
27-годишен, преподавател  
по физика в ЕГ „Пловдив“

– Кога за пръв път прекрчихте прага на това училище?

– Беше доста отдавна – като ученик през далечната 1991.

– Знаем, че госпожа Калева Ви е преподавала по биология. Какви са впечатленията Ви от нея?

– Да, тя ми преподаваше една година – в 10 клас. Впечатленията ми са, предполагам, каквито и вашите – положителни.

– С една дума (може и с повече) г-жа Калева е:

– Интригуваща, общителна, контактна, не е стресираща – това помага да се релаксирате.

– Одобрявате ли матурите и смятате ли, че трябва да има освобождаване за учениците с висок успех?

– Ако са условие за влизане във ВУЗ, е наистина необходимо. Да,



освобождаването винаги е стимул.

– Дразни ли Ви това, че понякога учениците се обръщат към Вас на малко име?

– Това може да говори за някаква близост, която на някакво друго място (където не съществува отношението учител-ученик) показва, че отношенията са по-близки, по-приятелски, но когато представлявам институция, е като цяло проява на неуважение. Трябва да има някаква официалност, това е въпрос на морални норми и схващания.

– Как избрахте учителската професия и с какво искате да се занимавате в бъдеще?

– Никога не съм мислил, че мога да стана учител. Ние с физиката се сблъскахме. Винаги съм искал да се занимавам с изследователска работа. Занимание, което хем да е интересно, хем да трябва да се търси нещо ново, различно, но на този етап това не е възможно в България. Аз съм човек, който е общителен и попрището, което евентуално трябва да търся, е свързано с комуника-

цията и общуването. В момента не си търся нова работа.

– Какво е за вас любовта и влюбвал ли сте се?

– Аз съм на мнение, че гимназията е точното място, когато човек изпитва първите си по-сериозни чувства и се влюбва. И аз бях от тези хора, които съумяха да го направят, докато бяха ученици. Първата ми по-сериозна любов беше с едно момиче от гимназията (по-малка от мен). Любовта е нещо, което всеки човек трябва да изпита, нещо съществено и стойностно, което не може просто да се опише с няколко думи, то трябва да се преживее, да се почувства.

– Един неудобен въпрос: Кога зазубихте девствеността си?

– На вашата възраст, там някъде (кратка пауза). Нито по-малък, нито по-голям, но не е нужно да влизам в подробности.

– Сексът за Вас е:

– Необходимост, на

която трябва да се гледа по-сериозно, по-информирано.

– Вие сте:

– Такъв за каквото ме мислите.

– Учениците са:

– Бъдещето на нацията.

– Доста често говорите за филми, киноман ли сте?

– Не влизам точно в определението киноман, не съм строго насочен в една област, но във всяко нещо търся смисъла – това понякога ми пречи, по-многословен съм и това до някъде ми създава трудности.

– Имал ли сте домашни любимци?

– Имал съм много през годините: кучета, рибки, папагали, морски свинчета, но нямам достатъчно време да се грижа за тях.

– Защо си сложихте обича и сменихте

имиджа?

– Промяна трябваше да направя, която беше свързана с приключването на една дълга връзка. Преди съм бил винаги праволинеен, не че сега не съм, и не че не възприемам никакви различни неща, но сяма, че човек трябва да се научи да се адаптира, това говори доколко може да пробие в живота и да се развие в бъдеще.

– Една интересна история за финал.

– Ами, катастрофирах с мотор преди години. Карах приятелката си на работа, тя работеше в Макдоналдс, та така се случи нещастие, което имаше и психически, и физически последиствия, но този инцидент остана назад във времето.

Интервюто взеха:  
Мила 11в и Весела 11ж

## Моя страна

Колко нощи аз не спях,  
колко друми извървях да се върна.  
Колко песни аз изпях,  
колко мъка изживях, да се върна.  
В моята хубава страна  
майка, татко и жена да прегръна...  
Там, под родното небе,  
чака моето дете да се върна.  
Моя страна, моя България!  
Моя любов, моя България!  
Моя тъга, моя България,  
при теб ме връща вечно любовта!  
Даже нейде по света  
неизвестен да умра,  
ще се върна в моята хубава страна  
и тревата, и пръстта да прегръна!  
Нека стана стръкче цвят,  
нека вятърът познат ме прегръне!  
Нека родните поля  
ме посрещнат с песента,  
шом се върна!  
Моя страна, моя България!  
Моя любов, моя България!  
Моя тъга, моя България,  
при теб ме връща вечно любовта!  
Моя страна, моя България!  
Моя прекрасна страна, ще се върна!!!

## Отиде си част от...

От страница 1

Песните на Емил Димитров проникват в душата, остават там, заключени, пазени, топлищи. Емил Димитров си отиде с болка на 30.03.2005 година в 11:20 часа. Отиде си сам, изоставен от тези, които още го обичат и винаги ще го викат в съзнанията си – ще го пазят жив. Той почина, без да види знаците, че още живее в нас.

Емил Димитров ще се връща вечно в сърцата ни чрез своите песни, своята безгранична любов, чрез своята България! И ако в нашата родина е имало звезда, то това е била неговата звезда, събирала хиляди хора с любов! Днес звездата на Емил Димитров е на небето – единствен-

ната ярка звезда, чиято мелодия пази живи милиони надежди, милиони души!

Със страх да не говорим на някои по-млади читатели за непозната личност, пиша тези последни редове. Надявам се болката да остане трайна в душите ни, защото тя винаги е по-ярка от еуфорията. Надявам се някой ден с мъка и греховен срам да разказваме на деца и внуци, че е живял творец, будещ българското в нас всеки ден. „Моя страна“ е единствената песен, изпята така, че да ни кара да се чувстваме наистина народ, наистина цяло. Много хора бяха в траур, много български сърца все още плачат, че си отиде един Човек.

Камелия Петрова

султ, но бе постоянна обект на внимание от страна на жълтата преса. Изнесе в над 7000 концерта в различни страни; има „златни“ и „сребърни“ плочи и множество международни отличия. Получавал е и орден от Министерството на отбраната за морален принос в Българската армия. По случай 60-годишния му юбилей беше награден с орден „Стара планина“ (първа степен). (www.data.bg)

„В репертоара си той имаше още над 400 композиции, от които 280 авторски: „Арлекино“ (гала старт на кариерата на Алла Пугачова), „Джулия“, „Ако си дал“, „Сбогом, Мария“, „Ела във София“, „Песен за моята майка“, „Моряшко сбогом“, „Нашият сигнал“ и бе продал 50 милиона плочи в цял свят. През последните години той не се занимаваше активно с музика заради влошеното си здраве след прекаран ин-

## Познавате ли ме?

Познай кой е учителят, за когото учениците са дали следните мнения, и открий отговора в следващия брой на „Делта Те“!

Ето и загадката: (мненията са от анкетата между учениците)

– много свестен човек и добър учител  
– изглежда малко обръкан, но свестен - еволюира в последно време. Важно е да има прогрес в развитието и на учителите, а той определено има. Само да не забравя, че и той е човек като нас и се налага да проявява разбирание!

– трябва му една дъска на тесни и широки редове и животът ни ще стане много по-лесен! Иначе малко се прави на властен, но ако не се заяждаш с него, ти оставя много свобода. Разбран учител е и не го ли предизвикваш, винаги ти влиза в положение.

– трябва да му сложат още 2-3 дъски, че иначе три дъската по три пъти на задача. Възможно е да има колебания във вестибуларния апарат – пише под сериозен ъгъл, иначе е пич.

– ами като учител със сигурност е по-добре от някои други. Проблемът му е, че е малко неориентиран. Трябва да обяснява материала по по-разбираем начин!

– Преди година не можех да го гледам, но сега като погледна назад, мога да кажа, че се променя в положителна посока. Все още се вижда, че е неуверен в това, което прави (респективно в себе си). Колкото и „далеч“ от нас да са, уроците по физика биха могли да станат много по-интересни, ако се поставя малко. А има и един голям плюс – все пак разликата в годините между него и учениците не е толкова голяма, колкото между нас и повечето други учители.

Анкетата провежда: Деян 11 ж

# — Кандидатстване в USA —

Защо да уча в Америка? Еми, просто американското образование е едно от най-добрите в целия свят за момента. Не случайно голяма част от Нобеловите награди в последно време отиват в Щатски университети. Причината е ясна: хората дават много пари за образование и учените от цял свят се запътват натам. Условиата в университетите са много добри: огромна и поддържана материална база, отношение на студенти към преподаватели от рода на 12-15:1 (вниманието, което получават студентите, не може да се сравнява с това в България, където понякога по 200 души са наближкани в 1 аудитория и едвам дишат) и естествено - добрата финансово помощ. Тук идва и следващият въпрос: Как се кандидатства там? Съветвам да си зададете този въпрос по-отрано, защото изискванията са доста сериозни. Според мен **най-добре е човек да има ясна представа какво иска да прави след завършването** още през лятната ваканция след 8ми клас. Това е така, защото ако ще кандидатствате в Америка, всяка ваша стъпка от девети клас до

края трябва да бъде представена пред комисията по приема. С други думи, успехът от девети клас до първия срок на дванадесети клас, резултатите от стандартизираните тестове, награди, есе и препоръки от двама учители. **Оценките от училище (GPA) играят изключително важна роля** (в някои университети даже по-важна и от тестовете). Това е така, защото те показват възможностите на кандидата да се справят с напрегната обстановка в училище, която до голяма степен наподобява тази в колежа. Много от учениците в ЕГ-то си мислят: Еми, ще изкарам 1500 на SAT и ще ме приемат в Харвард, но са далеч от истината. Шефовете по приема се осланят най-вече на общата представа, която създават документите кандидата, отколкото на сухите цифри от изпитите. Надавам се, че някои няма да ме разберат грешно. Изпитите са твърде важни, но не са единственият фактор (по-надолу ще стане въпрос). Тестовите са стандартизирани. Това ще рече, че предварително знаете на какъв материал ще бъдете изпитвани и в какъв

формат ще е изпитът. Въпреки че всеки е чувал за SAT и TOEFL, ще си позволя да спомена по нещо. TOEFL е изпит по английски за чужденци, а SAT - за американци и е по английски и математика. SAT II проверява знанията ви по различните предмети - химия, биология, математика, немски и т.н., като вие сами си избирате на какво да се явите. Обикновено **побухавите университети искат TOEFL, SAT I и 3 SAT II**. Повечето специалисти съветват изпитите да се вземат в реда TOEFL, SAT I и SAT II, но всеки може да прецени за себе си как му е най-удобно. Макар и много хора да не са съгласни, според мен уроците за тези изпити (с изключение на есето в SAT I) са си чиста загуба на време. Повтарям го за последен път: това са стандартизирани тестове, целият материал го има в учебниците. Наградите и извънкласната дейност оформят важна част от вашия профил. Наградите могат да бъдат от математически състезания, литературни конкурси, олимпиади и т.н., стига да имате грамоти. С други думи, полезно е да се явявате на всякакви

конкурси, които се провеждат в България, защото награди от тях могат да ви отворят вратите на много места. **Извънкласната дейност - спорт, хоби, благотворителна дейност, също е доста важна**. Ако се занимавате с някой спорт и имате награди от републикански първенства, можете да подпомогнете приема си, като попълните т.нар. Recruitment Forms на страниците на желаните от вас университети. Участието в БЧК, засаждането на дръвчета са само пример за благотворителни дейности, които можете да извършвате. Всички университети искат Application Essay, което се представя с документите. В него кандидатът трябва да се постарее да покаже човека в себе си отвъд цифрите, дипломите и наградите. Ето например една тема, включена в т.нар. Common Application (общ формуляр за кандидатстване, който се приема в над 200 колежа): Evaluate a significant experience, achievement, risk you have taken, or ethical dilemma you have faced and its impact on you. Айде, чао и God help you!

## Гори, шкафче, гори

От страница 3

След ден-два заедно с миризмата изветря и споменът за случката... или поне на пръв поглед.

Кой Го направи? Това е големият въпрос, който беше в главите на всички - на разотиващите се от пушешката сграда в петък, на учителите, които разсъждаваха „ами еди-кой си... ами да... той... не беше в час... може би“, на учениците, които любопитно подпитваха „нещо не се ли е чуло?“. Но никой не може да бъде сигурен. Поправка. Само един. Или едни. Тези, които са решили да станат анонимно известни. Каква ли е тръпката да знаеш, че те търсят, че си виновен, че има какво да криеш... да, носи... адреналин. Това не може да е просто начин да саботираш контролна... Решаваеш да удариш някого, който не може да изохка и да ти отвърне. Така даваеш изблик на желанието си да се почувстваш дързък и доминиращ, но те е страх да срещнеш равностоеен.

Решаваеш да посегнеш на неодошувена вещ (примерно шкафче). Дали така успяваш да се почувстваш по-дързък и доминиращ и каквото

друг искаш да се видиш (защото все има нещо, което се опитваш да почувстваш, като направяш такава нещо, то все нещо ти носи)? Но каквито и да са мотивите на този евентуален дилетант-терорист, ние можем само да правим предположения. Негови са си - нека ги запази в тайна заедно с името си и безиклото си лице, замазано под пласт хамелеонщина. То се отвори толкова, колкото и онова шкафче, което отново е същото като другите.

„Ами ако пак се случи“, си казаха много. Може би това, че го изричаме или изписваме, ще се стори неразумно на някои, сякаш го предизвикваме. Нека отида по-далеч и спомена други всеизвестни методи за дребен и поедър саботаж - като мая в тоалетната например. Може би ако наистина това се повтори или дори успее да се потрети (ако случайно някой се опиянява от американски филми за серийни убийци), има шанс да стане част от училищните легенди... Както и да е, основното в случая никак не е наличието на нечия виновна самоличност, а това, че случилото се може да

мине за дребен вандализъм. Защото истинските притеснения идват, когато има какво да си спомняме.

**П.П.** Ако все пак някой реши да сподели как се е забавлявал и е посетил протестния си или революционен акт на баба си, на любимата си учителка и т.н., или въобще ако иска да изложи гледната си точка на частна терористична ор-



ганизация, която иска да поеме отговорност за акта, може да ни пише на имейла или в кутията долу при входа.

Ако има повече от един, който се чувства виновен, готови сме да приемем повече от едно алтернативно предложение.

## Духовни овце

**Мирослав Пасков е ученик на Ег-то, който миналата година спечели стипендия за едногодишно обучение във Великобритания и сега разказва първите си впечатления.**

Не се мина и седмица след моето пристигане в Англия и дойде ред за вторачване в ча-

съм си избрал вярата, защото тя идва винаги след него. Нека не го забравяме. В България нещата започват с надежда, а тук с план. Затова и аз, неук, още недъгав, подхождах към случките с надежда, а те пък другите хора - с план. Ето защо почти като в плановите държави тук всичко е преб-

брах, че в уречен час ще имам среща с пресдобния на колежа. Тази среща била за всички нови нещо като стъпка към опознаване на светеца, пардон - отеча. Време изтече, кукувица кресна ми в главата и да - познахте, часът на срещата удари.

Всички нови този път бяхме в цивилини дрехи, едни усмихнати, рунтави, красиви. Получихме указания и с почуда узнахме, че няма да се видим със свещеника между стените на нашата църква, а ще отидем до собствената му кошара, извинете - къща. И то няма да седнем и със сдържан тон да говорим, а ще облизваме мазните си пръсти всред облаци от пушек сив. Бяхме покани на барбекю. С агнешко и телешко месо - печено и нашето си - живо. Щом само стъпихме в брилянтния, добре поддържан попски двор, ни посрещна едно трътлесто човече, поздрави ни и ни подкани да навкасим гърлата си.

Следва продължение...

совника. То не че е някаква специална размяна на погледи, нито пък ненужно намигване, а е просто времето, когато събираш в главата си минало и настояще и с писеца впиташ разсеяни мисли в листа. И ако предишния път се потих покрай идеята за началото, то този път

роено, шамповано и нагласено, трябва ти само леко побутване по руното, простете - рамото, за да поемеш в правилната посока или пък ако (О, боже!) си събркал - да се завъртиш кръгом на копито, да съжалиш и да блееш в хор със светците. Дойде ден, в който раз-

*Кафето и Ег-то - дългогодишна връзка. В началото беше физическата привличане, телесната наслада, която черпим от него. После се появи и платоничното в тази връзка - чисто духовното, чувствеността, която придружаваше всяка глътка... Докато един ден се събудиш и решиш, че без него не мога... ароматът му - така ободряващ; цветът - загорял и мургав (на свеж катран); вкусът - силен, но ненапранчив... Беше винаги в мен, във всеки мой ден... Защо? (попитах с очи, влажни като на алтйиска крава:))*

# Кафето и ЕГ-то

\*\*\*  
В „Кафеноеми“ Пламен Дойнов говори за „изважданата лекота на изкуството да пиеш кафе“. Четейки малката му симпатична книжка, е невъзможно да не превърнеш пиенето на следващото си кафе в тържествен ритуал - „аристократично лек и възвишено вкусен“. И тъй като в забързаното ежедневие в ЕГ-то вечно пием на крак кафе с лъжичка (пакетче) захар и вмирирана сметана, ще ми се да се спрем за миг и, пиейки следващото си кафе от машината, да се вземем в това, което предлагат големите черни очи на пластмасовите чаши :

ченици преди контролно/през свободния час/в междучасието (или пък в час)... Замисляли ли сме се за огромния брой запознанства, случили се случайно на безкрайно дългите опашки пред кафе-машините? Някога, когато старата кафе-машина стоеше самотна до безработния автомат за кондоми, опашката за кафе стигаше опашката на серкера и предизвикваше сблъсъци на интереси, а желязите да минат се възмушаваха гласно. Сега старата добра машина си има компания и опашката е пре-

За цявт в редиците от ученици се мярка и по някой преподавател, нетърпелив да утоли кофенивата си жажда:)... Не че намеквам нещо... но всички сме еднакво жадни... все пак:) (Чувствам се длъжна да уточня, че тази загатната забележка от предпазливост е добила формата на код, но тя има за цел да удовлетвори претенциите на някои любители:))  
Ако кафето се пие заради ободряващите му свойства, то би следвало да има масова нужда от ободряване. Изключвам възможността ЕГ-то да е

## Към същността:

Като изключим големия брой любители на кафе, за останалите пиещи (все още става дума за кафе) привлекателността е заключена в легендите за качествата на кафето - събужда, държи бодър, повдига тонуса, помага при мисловна дейност (тук бих могла надълго и широко да обяснявам какво е това животното), а в големи количества - превъзбужда или убива (последното също може да бъде качество:)) Истината е, че за повечето хора е въпрос на нагласа - ако си убеден, че черният или зеленият чай имат същото действие, би се възхищавал на техния вкус и аромат.

Никак не ми се ще да оспорвам качествата на кафето във вестник на гимназия, в която е пълно с негови върли почитатели. Като една от тях се чувствам принудена да призная **безспорните плюсове** на черната горчица. Не отричам, че кофенигът не прощава (в позитивния смисъл - има ли въобще такъв?), но не сам напълно убедена, че очарованието на кафето се крие само в изброените дотук неща.

...Може би кафето събира хората. Не става въпрос само за кафето сутрин/следобед/надвечер в запушено кафене с близки приятели на лафче или с компания полузаспали съ-



половена, защото едната половина е ориентирана по посока на кабинета по музика. Какво забелязваме, ученици? **Опашката има константна дължина**, независимо от посоката си, от което си правим изводи за нейната същност. Предполагането ми е, че хората се трупат заради самата опашка (един вид - отиваш на опашката, защото знаеш, че някой ще бъде там). И до всички тези неща ни е довело кафето...

събрало с конкурсен изпит всички посланковци, следователно причината е в програмата на нашата **иначе така прекрасна гимназия**. Не веднъж идеята да се пренесем на **палатки** в безкрайната **полска шир** на милия училищен двор е изглеждала примамливо за всички нас (учители, ученици...). Просто има седмици, в които сънят за нас е само ... миг. В таква седмица кафето добива особено очарование...

### РИО ГРАНДЕ

Кафе, уиски, мед, сметана - и пулсера най-сладкото сърце на карнавала.  
Кафявото е златно! Всичко спира от тъмната страст и рагостна премала пред тази малка тайна на всекира.

### БЕЛЛА ИТАЛИЯ

Кафе в прекипяла прегръдка с ликьор амарето, под шапка от бита сметана в екстаз...  
Какво става в чашата? Всички чуват морето, сякаш напуснало своя ренесансов атлас.  
Чуй, или Адриатика сънчева! Как да я спрем? С тънка тайна на тъмен и дъхав бадем.

Като за край е редно да обобща:  
- кафето има неоспорими качества, но можем до безкрайност да спорим кои всъщност са те;) Съветвам ви да пиете повече чай, да понамалите кофенина, за да не си запушите артериите... пък и не винаги си струва 20те стотинки;) И опитайте рецептите от стиховете  
- заслужават си (за ваше улеснение) нужните продукти са отбелязани). Последно уточнение  
- изследване от 1999 година на немски психолози доказва, че бърбенето по време на почивките за кафе подобрява продуктивността и работата в екип:)))

Камелия ПЕТРОВА

# SMS-ите

Когато превърнем удобството в удобни някому простотии

Всеизвестно клише е, че всяко нещо си има добри и лоши страни. Наистина в повечето случаи е така. Да визуираме т. нар. SMS-и. Несъмнено ползата от

тях е огромна, кой каквото ще да говори. Особено пък за един ученик - дръчко си е, като тотално изпростоееш, да драснеш някой ред на прицел, на гаджето (или на другото гадже) и да се надяваш на отговор, който ряд-

Замисляли ли сте се колко SMS игри ни заливат от телевизионния екран. За отрицателно време се появиха стотици реклами, които ни приканват да се обадим и да отговорим на даден въпрос. Още по-безобразни и нагли са игрите за гласуване - като Ку-чу Академията на Слави Трифонов например. Трудно е да се проумее какво ни кара да пръскаме пари за петима пещици, чийто събди нямам нищо общо с нас. Дори награда няма - какво печелим? Нищо. Състезанието ще свърши и скоро вече никой няма да помни тези хора. За Евровизия да не говорим. Не стига, че песните не струваха, а и на всичкото отгоре, за да ни се подиграват съвсем, 60 000 SMS-а изпратиха на „престижния“ конкурс може би най-бездарната група с възможно най-глуповатата песен. Какво да кажем за игрите с въпроси - 1 SMS за регистрация, 1 за потвърждение, отговор на първи въпрос, на втори, трети и т.н. От 1 SMS-ите могат да станат 10. Как умело биваме подвжвани! Не мислите ли!? Няма орган, който да контролира SMS игрите. Няма предаване, което да не се похвали с такава. А това не е просто преднобване на средностатистическа българин, който понякога едва свързва двата края и с удоволствие би опитал късмет си за един често неприлично малък допълнителен доход, това си е направо грабеж посред бял ден. Всички си казваме: Защо не? Един SMS е 1.20 лв. - не е много. Но то не е само една игра. Вече направо ни задушават с подобни такива. А сега да помислим кой печели от тези SMS игри. Да вземем например нашумелия „Вот на доверие“ и томболата за халъра на вече пословичния Слави Трифонов. Дори и да е фрашкиан с пари, той не би дал тази толкова скъпа кола безвъзмездно. Колко струва един халър? Сумата определено е космическа. Да си представим сега колко пари повече е получили нашият любим телевизионен водещ. Колко ли хора решиха да се пробват в играта? Хилйди. А за какво им е всъщност халър - 99% от участниците щяха веднага да го продадат, но спечелилият обяви, че ще си го кара на село! Може пък това да беше само за пред хората, все пак извесстен стана човечецът - дори гостува в „Шоуто на Слави“! Една единствена награда за хилйди участници, един печеливш и всички останали с пръст в уста след голямото очакване. И така е в почти всички SMS игри. Не казвайте, че не се чувствате прецукани!

Гаргана ПЕТРОВА

ко пристига, но... Не мисля, че някой би открил безсъмнено огромното им значение в общуването между хората днес, а особено огромна е ролята им в живота на съвременния тийнейджър (тази дума винаги съм я харесвал особено много!). Реално погледнато, наистина е по-практично: по-евтино е, кореспонденцията ти не става обществено достояние, опитвайки се да чуеш нещо в шумотевицата и дори крещейки в телефонната слушалка в неистов опит да проведеш разговора си (е, разбира се, винаги може да се намери някой, който да ти прочете SMS-ите и да разтръби, както подobaва, но това е друг въпрос...). Че са полезни - полезни са, две мнения няма. Но всяко нещо, с което се злоу-

потребява, води до нещо... неприятно, да речем... Както много от вас може би са забелязали, в българското публично пространство са се появили всевъзможни игри, томболи и всякакви подобни глупости, чиято единствена цел е да ни смучат парите...

Но все пак тези, които организират игрите, си имат своето право и основания да започнат да се занимават с това... Нека се замислим реално кой би се занимавал с нещо (при това явлението е масово), което не е печелившо? В България има почва за развитие, има налице всички фактори, необходими за процъфтяването на едно такова начинание, представляващо просто узаконено изсмукване на пари



# За кофейновия снобизъм

„И аз завинаги сродих се с тяхното семейство“

Кафето. Кафето. Колко пъти на ден го споменаваме в какви ли не ситуации. „Айде на кафе!“ - такъв възторжен призив можеш да се чуеш, че отправяш постоянно, без обаче да имаш предвид, че точно кафе ще се пие. И това на всички е ясно. Когато няма какво да си кажат, близки и далечни оживено разискват кой как го пие (неутрална територия, нещо като темата за времето). Кафето е добро оправдание да отложиш ученето, работата (Ей сега, само да си изпия кафето...) да не откажеш цигарите (Ама не мога да пия кафе, без да си запалия...) и така нататък.

Отдавна престанах да ги броя. Пия кафе редовно от ранна детска възраст - семейна традиция. Няма нищо по-очукано и загоряло от желязната домашна кафеварка и нито едни къщен предмет, който да обичам повече. Имам чувството, че до такава степен съм сраснала с него, че мозъкът ми е обвит с прегорял филтър, през който прецеждам познатите си и ги дела на групи според отношението им към черната живопираща напитка. Най-основно те биват кафе не-пиещи и пиещи. Първите или не понасят вкуса, или не искат да се изнервят, или пък са нарциси, които държат на прасковения си тен :). Другите, които го консумират, имат своите лагери, които постоянно обменят опит и впечатления.

Насладите, които кафето носи, са крайно различни. Към него могат да се добавят всевъзможни прахчета, като основна цел си остава крайният хедонизъм. От една страна има последователи на следобедното къ-

с о еспресо с мед и канела и сметана и удоволствието от този черен миг. Късото италианско еспресо носи несравнимия с нищо кофейнов оргазъм в три глътки и си заслужава труда. (Защото хич не е толкова лесно да намериш заведение, където да ти сервират наистина хубаво кафе. И, повярвайте ми, има значение дали ще пишеш Нова Бразилия или Lavazza. (За неинформираниите - Нова Бразилия е трабантът). Напълно противоположно е усещането сутрин, породено от пургативния ефект на горчивата кана Шварц кафе (или още тъй наречената негрска пот, запазена марка на Макдоналдс и немско езичните стани. В домашни условия се приготвя от малки машинки с хартиени филтри и каничка от йенаглас).

Важен е не само начинът на приготвяне, но и самото кафе. Италианските марки са по-меки и ароматични (Lavazza, Illy, Segafreddo). С добри вкусови качества е и декофеинираното кафе, така че за тези, които ги е страх от сърцетуп или пък умират да вдъхнат кафени пари след вечеря, то е добър избор. Немските



марки кафе, като Якобс и други, са по-кисели и по-жълтеникави. Гранулираните варианти тип три-в-едно може да са удобни, но кофейновият

ми снобизъм не ми позволява да ги взема насериозно. Има и частни случаи, в които някои еретици на диега консумират кафето със захарин, като го превръщат в нещо наистина гнусно (Свиквало се било!!!), или ядат нескафе с лъжичка, докато се побъркват някои вечери преди изпити - това всички сме го правили), или пък го пият със сол за изтрезняване (ама че потрес, ужасно е, отрова, черна, черна!!!)... А наскоро един приятел, чието име няма да споменавам, си поръча пред очите ми водка с кафе. Казах си - въпрос на вкус.

И за да завърша съкратения обзор върху кафените ми наблюдения, за протокола ще кажа: Изказах се. А на ценителите, които знаят, че това е лъжа, ще кажа само Ще се срещнем в някой милилитър, защото ние никога няма да изчерпим темата.

Катерина Захариева

## Нашите бездомни приятели

Кога хората престават да бъдат човеци и как отношението към кучетата ни прави животни

Мерките за ограничаване броя на бездомните кучета са по-скоро садистични, отколкото такива, каквито често са представяни да бъдат - хуманни. Отношението към животните е показател и за отношението между хората. Какви по-хуманни и по-резултатни мерки от прилаганите досега могат да се предприемат? Въвеждането на система за регистриране на домашните кучета (паспорт, микрочип...) дава възможност, когато някое куче се озове на улицата, да бъде наказан собственикът, а не животното. Друго, което би могло да се подобри, е изолаторът, където сега, за съжаление, работят хора, чиято цел е далече от хуманното отношение към животните. Могат да се изградят центрове по общините, в чиято работа да се включват местни ветеринари и доброволци-млади хора (това е намерение).

Много важна функция на приютите за животни е намирането на нови собственици, а в България тепърва трябва да се създават условия за подобна инициатива. Освен това в детските градини и началните училища трябва да се работи за изграждане на хуманно отношение към животните. Такава инициатива ще бъде приветствана от образователните институции.

Отглеждане на животни в градовете: Важно е да се повиши културата на собствениците на домашни любимци. Могат да се изградят зони за разходка на кучета и нормални условия, в които собствениците на животни ще могат да пътуват с тях в градския и междуградския транспорт, да отседат в хотели, почивни станции и др. Трябва да се създадат служби, които да санкционират недобросъвестните собственици. Това е дълъг процес, който може да достигне до успешен край само и единствено с толерантност и взаимно зачитане, без крайни мнения и манипулации. В него трябва да участват всички - медиите (като „Делта те“ със скромния си принос), общински служители, родители, ученици.

Предвидените средства от 520 000 лв. за 2005 г. ще стигнат, ако се ангажират интелигентни, обучени, образовани и най-вече мотивирани хора. Да не пропускаме шанса да научим едно цяло поколение на човечност! Нека не забравяме, че търсенето на затрупуни хора, на наркотици, помощ на слепи и възрастни хора и епилептици се извършва от специално обучени кучета. Ако някой има желанието да подеме инициативата да състави подписка за участие в кампанията, нека ни пише на e-mail: deltate@gmail.com или в пощенската кутия на входа в училище. Благодарим!



и мозъци.... Какво иска човек по принцип? Иска това, което няма, а българинът има нужда от вяра. Вяра, че все пак нещо ще се промени. И тъй като това си е заложено в природата ни, ние винаги искаме по-лесния начин, през просото, да пробвам, пък може и да стане... И някои наистина вярват на тези предавания, игри, на купищата лъжи и рекламни трикове, защото просто трябва да вярват в нещо. Ние, българите, имаме и още една лоша черта (ох, де да беше само тая...) - прекалено лесно се доверяваме (всичко е един порочен кръг - лъгани от едни, търсим надеждата при други и се натъкваме на нов, изливащ се поток измама...). Има и нещо друго. Има неща, които могат да се оправдаят - човекът, кой-

то иска да спечели, вижда това, което може да има, и играе за него. Добре, разбираемо е, хазартът съществува от най-древни времена, не е нищо ново. Но едно не мога да приема - да харчи пари за нещо, което нито пряко, нито по какъвто и да е начин, може да те облагодетелства (българинът винаги си е бил материалист и такъв ще си остане). Става въпрос за едно предаване, за една глупост в пряк, преносен и всякакъв друг смисъл. Гьоте е казал: Един човек най-добре можете да определите по това, на какво се смее. Е, що за хора са тези, чието развлечение е да гледат идиотизма и необузданата простотия на някакви жалки подобия на хора. Как може Големият брат, който никой никога не вижда, да прибра двадесет пъти повече, отколкото събра

едно толкова добронамерено начинание - Българската Коледа, при положение, че няма нищо по-благородно от това, да помогнеш на този, който има нужда (а не да помагаме на тези, които и без това си имат много, като им пълним гущите с още и още...) Как искаме да просперираме като държава, да просъществуваме като нация, като мислим само за себе си или... ние дори и за себе си не мислим. Ама то и от много мислене май файда няма... златната среда ни липсва. Не знам коя е тя, но съм сигурен в едно - докато се оставяме да ни манипулират по какъвто и да е начин, бъдеще за нас няма да има, само път назад... Дозата правя отровата“ (Парацелс) - от всичко по малко, малко, но достатъчно, това е златната среда...

Анонимно



„Puberty“ - Munch

„Алилуя“ – пропичия будилникът на GSM-а. Тя стреснато отвори очи. Нервно започна да търси телефона из леглото и едва успя да го изключи в тъмното. Много пъти беше сънувала този сън, но никога толкова ясно. Няколко минути стоя неподвижно, загледала към прозореца. След това рязко се изправи и разтърка очи. Стисна главата си с ръце, сякаш да отпъди мислите си. Погледът ѝ разсеяно се рееше из стаята. Изведнъж той се спря на календара на стената. 25 декември. Тя не можеше да повярва на очите си. Найсетне успя да разбере съня си. Беше дошло време да го направи. После се изкъпа, облече белия си халат и излезе от мрачния апартамент. Босите ѝ крака бавно и елегантно се движеха нагоре по бетонните стълби. Стигна до последния етаж и отвори вратата, водеща към покрива. Ослепителна светлина нахлу откъдето тя присви очи. Никога светът не ѝ беше струвал толкова светъл. Слънцето току-що бе

## Посветено на всички грешни ангели

изгряло и лъчите му се отразяваха в девствения сняг, навалял предната вечер. Хората още не се бяха събудили и не бяха успели да потъпчат с мръсните си крака зимната красота. Сутрешният вятър погали още мократа ѝ коса. Но тя не почувства студ. Всъщност отдавна се бе научила изобщо да не чувства. Спокойно се приближи към ръба на покрива. Беше като в безтегловност. Осъзнаваше, че не тя е човекът, който ще оправи нещата. Всъщност знаеше, че дори и човек не беше.

Тя принадлежеше към онази общност от неразборани, която останалите наричаха луди, а тя – грешни ангели. Те бяха нарушили правилата на Страната на Щастие и бяха получили най-безмилостното наказание – да живеят сред хора. Отлъчени, грешните ангели бяха принудени да се прими-

# СЪН

рят с жалката си съдба. Едни, от срам, криеха крилето си под дрехите. Други позволяваха на обществото да им ги отскубне и се опитваха да се държат „нормално“. Ала раните по гърбовете им никога не зарастаха. А тези, които не се страхуваха да летят свободно, хората затваряха там, където не можеше да ги види никой. Хвърляха ги в клетки и ги оставяха отчаяно да се блъска в стените, опитвайки се да полетят. Агонията отнемаше образите и телата им, но те не се отказваха. През малките прозорци се виждаше в небето и мечтаеха за волност. Страданията си те

просто формалност. Едно от поредните безумства на живота. А може би и последното. Защо улицата започна да и изглежда отблъскваща, а небето – така привличащо и желано? Може би и тя като всички останали беше се взирала само в улицата, а досега не беше съзирала истинската прелест. Но това нямаше да продължава повече. Тя отвратено извърна глава и устреми поглед към слънцето. Стъпалата ѝ се отпуснаха, тялото ѝ се наклони надолу, клепачите ѝ се притвориха. В първия момент изпита... Страх? Нетърпение? Щастие? Беше забравила значението на тези думи. Но пък и какво ли значение имаше как се чувстваше всъщност.

Отвори очи. Погледна небето, а видя него. Плахо протегна ръка да го докосне. Още малко и отново щяха да са заедно, както като деца. Само още малко. Той ѝ беше обещал винаги да е с нея, но прекалено рано отиде горе. Беше ѝ казал, че винаги ще я подкрепя, а я остави в мрак, когато тя най-много имаше нужда от него. Той ѝ беше обещал да я пазят, защото знаеше, че дори ангелите имат нужда от закрилник, дори грешните ангели. Но това вече нямаше значение. Те щяха отново да са заедно във вечността. А там нищо не можеше да ги раздели.

Той ѝ се усмихваше. Тя също. Една последна усмивка и...

„Алилуя“ – пропичия будилникът на GSM-а. Тя стреснато отвори очи.

И.П.

## ПОЕЗИЯ ПОЕЗИЯ

### Несъвършен сонет

Всичко бих пожертвал и то за теб,  
за твоята любов - пролетния цвят;  
за погледа - колесницата на Феб;  
за целувка - целия прекрасен свят!  
Защо са есенният пурпур-злато,  
пужкавият сняг, зимният кристал,  
кървавият залез и всичко свято?  
За теб само всички тях аз бих ги дал!  
Но ти за друго радостно копнееш -  
за брада, но не на твоето лице,  
щом го видиш - сияеш и се смееш  
и не помисляш за моето сърце!  
Вземи ти всичко, дори и пролетта -  
нека да остане само любовта...

13.04.2003г.

Играчът на стъклени перли



„L'Empire des Lumieres“ - Magritte

Усмивката ведра ти му подари  
подай му своя къшей хляб  
Поискай то да те благослови  
с неговото тъжно „Джаф!“

Погледай тъжното небе  
неговата сива мощ  
протегни към него двете си ръце  
Дъжда почувстввай и поискай още!

попивай лудата игра  
на земни и неземни сили  
на вятъра сред капчици вода  
тъгата от очите ти измили.

Почувстввай ветрения зов  
обичай хлядите капчици игриви  
подишай облачната им любов  
попий дъждовните им сили!

Радолав МИХОВ



„Tree with Crows“ - Friedrich

## Буря

Почувствай ветрения зов  
и във въздуха дъждовните целувки  
послушай тихата облачна любов  
в локвите веселите песчинки.

Погледай падналите есенни листа  
в златистия им нежен цвят  
почувстввай приказната красота  
в бушуващия бесен свят.

Погалвай слънчевите стихнали лъчи  
докосвайки тъй нежно твоята плът  
погледай жално-черните очи  
на кучето подгизнало в дъжда.



## Ти си...

Ти си крехко цвете посред зима,  
в свят пълен със безизразни Лица.  
Ти си нежен звук от рима,  
чут във шепота на група от деца.

Ти си ярък цвят от приказна картина,  
тънко доловим, но прелестно красив.  
Ти си шепта пръст във моята градина,  
прашинка жива в свят от хора сив.

Ти си пламък светъл във камина,  
въглен жарък, болезнено червен.  
Ти помагаш ми да не изстина,  
ти си мойто слънце всеки ден.

Ти си летен облак в небесата,  
незаменима част от моята душа.  
Ти си пойна птичка в синевата,  
израз на тайни чувства и съдба.

## За нея...

За миг я зърнах и застинах пленен,  
светът ми просто се преобърна.  
Милиони чувства събуди тя в мен,  
като че ли любовта се завърна.

Тя изглеждаше нежна и уморена,  
красива и крехка, макар и далечна.  
Беше просто прекрасна, ненаранена  
като цъфнало цвете във зима вечна.

Споменът е леко, неясно мъглив  
и същевременно ярък като зората.  
Планински извор на сила, игриг,  
като свеж дъх, взет от гората.

През месец два се сецам за онзи ден,  
усмихвам се, усещам с какво съм дарен.

Ивайло ВАСИЛЕВ

# Пирони от трева

Пирон в  
Филия  
Хляб  
Намерили  
Във някакво  
Градче  
Казаха вчера  
По телевизора.  
Излекли Го  
И тъй го  
Продали.  
Попаднал на  
Него  
Някой  
Човек -  
Така бе  
Бе деня  
На Неговия  
Живот-  
Показаха  
Го по  
Телевизора.  
Мерна го  
Камерата  
На равно  
С ръждасал  
Пирон-  
Случайно  
Попаднали  
Някак във  
Кадър.

Обелена е  
Стената  
Пред моите  
Очи.  
Тази сутрин  
Не ще се  
Събудя.  
Пеперуда  
От пръснати  
Вени  
Пърха  
На лявата  
Ми ръка.  
Когато  
Стисна  
Зъби,  
Аз забравих  
Да кажа  
„Стига“.  
Сега не  
Мога да  
Си припомня  
Неговите  
Очи-  
И обелвам  
Поглед  
Да търся  
Вчера.  
А пеперудата  
Пърха  
На лявата  
Ми ръка-  
Тя е негова  
Дъщеря.

През утрото  
Стомахът  
Живее  
Собствен  
Живот-  
Съм кълбо  
От месо -  
Увито връз  
Него.  
„Найлонът“  
Сервира  
Спиртни  
Мечти и  
Сутрин  
Ги прави  
На топка.  
А утрото е  
В Кутия-  
Там дреме  
Мечта:  
До другата  
Спиртна  
Луна.

Болницата  
Срещу  
Прозореца  
Е голяма  
Сграда.  
Няколко  
Прозореца  
Дрънчат  
Слънчево  
Отдалече.  
Долу  
Се разбива  
Бурно  
Море  
От трева.  
А там  
На първа  
Заслепен  
Гмуркач  
Мечтае  
За скока.

Катерина ЗАХАРИЕВА

ПОЕЗИЯ ПОЕЗИЯ



„Birthday“ - Chagall

Той е до мен. В същото легло, под същата завивка. А аз съм сама. По сама от всякога... Усещам горещото му тяло, а треперя. Самотно и пусто е в душата ми. Вее хлад.

Навява тъжни спомени за отминали дни. Две солени съзри...

Студено е.  
Страх ме е.

Горещата му ръка гали тялото ми. В мрака усещам дъха му. Целувки, докосвания... темното се ускорява. След миг отново лежим. Уморени. Отпускам глава на гърдите му. Но колкото и да напъргам слуха си, не мога да чуя ритъма на сърцето му. То бие за друга...

Чувствам се жалка, нищожна, мъничка, съвсем сама на този свят.

„Спиш ли?“ Мълчание. Притискам се по-близо до него. Но той е някъде далече, далече.

Есенният вятър подмята пожълтелите и изсъхнали листа из въздуха. Тъмният му силует се разтапя в мъглата.

Връщам се в леглото. То все още ухае на него. Заравям глава във възглавницата и усещам как мракът ме поглъща. Огромната Вселена разтваря обятията си и аз се губя в нея.

Гола.  
Малка.

Сама...

Отварям очи. Той гали гърдите ми. Целува ме. И всичко отново се повтаря. Сякаш съдбата се присмива в лицето ми „Не ставаш за любов!“...

Петя МИТЕВА



„Freundschaft 1912“ - Schile

Боли ме, как в тези празни очи любов не се роди,  
боли ме, как в това пусто сърце страстта умря вече,  
гледам, а празнотата сякаш и мен безмълвно ме покори!  
и пак самотата ме прегръща, а ти си далече,

Защо?... питам се и сякаш уморен пак заспивам,  
Къде си? Когато те искам до мен, прости ми,  
отново съм сам, без топлина неизбежно унивам,  
ела.. спаси ме... дай ми пак светлината, помни ме...

Владо от 11е

ПОЕЗИЯ ПОЕЗИЯ



„Vampire“ - Munch

# Между любовта и амбицията



Любов? Амбиция? Звучат ли ти познато? Да! Много хора от ЕГ-то се опитват някак си да ги съчетаят - трудна задача. Наистина понякога ми се вижда невъзможно да отделим време и за двете. Защо е така... Забелязали ли сте, че ние, учениците на ЕГ-то, имаме едно особено самочувствие, че сме нещо повече от останалите, които учат в посредствени училища като Благоев, Симеон Велики и др.? (Не ми противоречете! Знам, че дълбоко в себе си сте съгласни с мен.) Дали това се дължи на наистина по-високото ни ниво на интелигентност или на нещо друго? Факт е, че ние изкарваме по-високи оценки (я си спомнете колко човека от вашия клас взимат стипендия, а?), макар че сме подложени на по-високи изисквания и натиск отвсякъде. Може би всъщност не сме по-умни. Оценките не винаги са мерило за интелигентност. По-скоро за нещо друго. Шестиците не падат от небето, ако човек не работи за тях, колкото и интелигентен да е той, тоест ако не си използва пипето по предназначение. Ние го правим. Това ни отличава от останалите ученици в средните училища - целеустремени сме. Знаем какво искаме да постигнем в живота и че затова ни трябва, ако не добро образование, то поне добра диплома. И се стремим към тази цел като стъпало към по-нататъшното ни израстване - професионално и каквото и да било друго.

С други думи - **амбициозни сме** (или поне нашите родители са, но нека да го

ворим само за първия случай, когато изборът е изцяло наш). Тази амбиция ни кара да ценим всяка една оценка, защото те са гравидните камъни на цялостния успех от дипломата след 12 клас. И така, колкото и неприятно да ни е, сядаме и учим за контролната по физика, защото една евентуална двойка не ни устройва. Само не ме разбирате погрешно - думата

зубар тук няма място. Та нима ние не можем да се забавляваме? Напротив - сред нас има страхотни купонджии. Но те са купонджии само след като са си свършили работата докрай. Когато е това време, питаш? Понякога ми се струва, че и 50 часа на денонощие няма да са ми достатъчни за всичко, което ме очаква да го свърша. В такива моменти е трудно да избереш между

учебника (страхотна компания, няма що!) и някоя кръчма с приятели. Или пък тиха вечер, прекарана с любимия човек... Ще кажете: **Кой има време за любов в днешно време?** А трябва да има! Може ли амбицията да убие всичко човешко в нас и да ни направи машини за успех? Всъщност, то това дори няма да е успех. Милиарди долари, шезлонг на прага на собствената ми къща на най-скъпия плаж във Флорида, аз лежа, пия коктейлче, а до мен е... празно! Не, мерси! И все пак ако можеше... Може ли? Всеки, който се опитва да води нормална връзка (става въпрос за минимум три месеца) и в същото време да се показва на ниво в училище, знае за какво говорим. Какво избирате, когато точно на рождения ден на гаджето се оказва, че утре имате изключително важно контролно, от което зависи срочната или дори годишната ви оценка? Ще кажете ли „майната и на оценката“ или пък ще се опитате някак си спокойно и със самообладание да обясните на любимия, че е избрал грешен момент за своя рожден ден? Труден избор, а? **Оценката не е за изпускане**, но приятелят/приятелката едва ли ще

е на същото мнение (че е избрал(а) грешен момент да се роди). Ако случайно се предадете и решите все пак да прекарате времето си с любимия, а пък за контролното да попреговорите в даскало, да попрепишете оттук-оттам, също не е лесно. Оказва се, че един рожден ден може да бъде истински кошмар, когато през цялото време си мислиш как той ще е причината за тоталния ти провал в живота.

По-лошото е, когато приятелят/приятелката е от друго училище и не преследва амбиция като теб. Тогава е много трудно да му обясниш, че дори двата пъти в седмицата, които се виждате, са си ужасно много време, прекарано заедно, което е взето от така ценното време за учене или участие в някое извънкласно занятие. И започват едни сърдения, едни скандали... „Ти не ми обръщаш достатъчно внимание!“ „Ти не ме обичаш!“ „Ти не обичаше, щеше да зарежеш ученето заради мен!“, и така нататък. **Сега вече и ученето присяда.** Седнеш и се опиташ да се съсредоточиш, но измъгнат поглед на любимия не те оставя на мира. Все пак го обичаш. Защо той не може да разбере колко си зает и как правиш всичко възможно да си по-често с него (е, не по-често от допустимото, разбира се)?! Сякаш си изправен на кръстопът и изход няма. Да ти съчетаеш достатъчно пълноценно и двете - е просто невъзможно. Трябва да избереш:

- любов и малък шанс да те приемат в Harvard или
- много учене и тотално усамотение, което води до разни болести (като шизофрения и други подобни).

Ужасна дилема! Ако можеше гаджето да разбере... щеше да е толкова по-лесно и по-хубаво! Да можеше, ама не може, защото не учи в ЕГ „Пловдив“ и не е обсебено от амбиции да покорава света. И така, между любовта и амбицията, минават петте ни години в гимназията, за които после ще си спомняме с копнеж, но засега така ни измъчват и тормозят. А сега да си напиша есето по английски, пък приятелят ми... той ще разбере (надеждата умира последна)! Довечера ще му се умилквам по-настоятелно и всичко ще е ОК. До другия път, когато няма да мога да му отделим повече от 5 минути в рамките на две денонощия.

Petya\_

## Знаете ли, че...

- Дължината на отпуснатия penis варира между 8,5 и 10,5 см или средно тя е 9,5-10 см.

- Средната обиколка на penisа в ерекция е 10 см.

- Пейрониевата болест е състояние, при което стволът на penisа е винаги наклонен под ъгъл. Това затруднява половото сношение и го прави болезнено.

- В някои индуистки секти първородните дъщери при навлизането в пубертета били давани на храма, за да служат като секспартньорки на боговете. Смятало се, че те били превъплъщение на богинята Дева Даси. Безплодните жени също предлагали услугите си в храма с надеждата да забременеят. Храмовият секс се смятал за стриктно религиозен обред и се предполагало, че от него не се извлича никаква плътска наслада.

- Жестът с изпънатия среден пръст бил познат на древните римляни като *digitus impudicus* или „пръст, който не се срамува“.

- През средните векове на жените с мензис не било разрешавано да влизат в църква или пък да сервират месо и някои други храни. Смятало се, че ако жени в такава състояние се докоснат до храна, тя цялата да се омърси или развали. Тази забрана съществува и до ден днешен в някои изостанали общности.

- Богатите римляни често запазвали някое предпочитано от тях дете роб за сексуалните си шения.

- Често срещаните се описания в гръцката поезия на пози, които подсказват за анален секс, доказват, че това била предпочитана практика както за хомосексуалното така и за хетеросексуалното сношение.

- Хората от либерийското племе поро имали обичая да разменят образния в пубертета препуциум на момчето срещу изрязания клитор и малките срамни устни на момичето. Тази ритуална церемония включвала също сготвянето и изяздането на разменените части.

- Содомията била обичайна практика сред мъжете от племето кераки в Нова Гвинея. От всички момчета се изисквало при навлизането им в пубертета да преминат едногодишен период на упражняване в анален и орален секс. Чак след това се разрешавало да участват в церемонията за посвещаването им в групата на мъжете. Хората от това племе мислели, че е необходимо момчетата да приемат семето на зрели, опитни воители, за да могат те също да станат такива мъже. Смятало се, че ако не получат такава подготовка, ще останат дребни, немошни и непълноценни.

- В някои райони на Филипините е прието майките да милват децата си по половите органи, за да ги успокоят, когато са раздразнителни и плачат.

# За кравите, козите, училището и още нещо...



Изглед към двора на училището ни



Представте си следната картинка: навън е красив пролетен (майски) петък, дърветата са зелени, птичките пеят... С други думи, пролетта е дошла! Вие, от своя страна, си седите в стаята и (не) слушате учителя (в края на краищата, не ви изпитва вас, я). Отдали сте се на типичния пролетен мързел - погледът ви е зареян навън, а из съзнанието ви препускаат прелестни картини на предстоящия нощен купон с приятелите... или само с един/една приятел/ка от срещуположния пол. Въобще - идилия! И докато наблюдавате природата, изведнъж вниманието ви е привлечено от един неин компонент - козите (или кравите, или и двете - то т'ва са няколко компонента, ама карай). Ех, мила родна гледка! Внимателно

проследявате как те се движат бавно и царствено из училищните тревни площи и невъзмутимо пасат училищната собственост. Не че ми е толкова за тревата, ама принципът е важен! В подобна ситуация учениците имат няколко избора. Първият е да продължат да зяпат отстрана. Вторият е да си полафят с пъдаря - една без капчица (ама съвсем малка) съмнение високоинтелигентна, забавна и образована натура. Третият вариант - моят, така да се каже, „фаворит“ - е да се сприятелят със самите преживни животни. Нима има нещо похубаво от това да дадеш малко трева на някоя крава, да погледнеш в красивите ѝ дъл-

боки кравешки очи и да наблюдаваш как дъвче, докато разсъждава над екзистенциалните проблеми на битието! Е, т'ва е то природолюбие! Пък после екологите нека си викат, че модерното общество се отдалечава от природата! Лично аз имам дълбоката вътрешна убеденост, че в Европейския съюз ще ни посрещнат с отворени обятия заради екологичното ни мис-

речем. М-да, единение то с природата е хубаво нещо. Предлагам да плагиатстваме от прословутата реклама и в чест на влизането ни в ЕС да сложим като мото заветните думи: „Ах, понякога ми се иска и аз да съм крава!“ А! Но какво е това? Нима виждам сред вас хора, които гледат негативно на нещата?! Вие не знаете какво е оптимизъм, бе! Бива ли така? Къв е тоя пессимизъм? След козите, оставали продукти на метаболизма им и поточно на отделителната им система, известни по народному като „барабонки“. И т'ва било нехигиенично, моля ви се! „Барабонките“ какво са? - Потенциален хумус. Дърветата без хумус могат ли? - Не. Ние можем ли да живеем без дърветата? - Не. Значи дърветата не могат без хумус, т. е. без барабонки, а ние не можем без дърветата. Следо-

вателно, барабонките са полезни. И още нещо. Вместо да се плаща на градинари, може да се пускат по няколко добичета. Така хем тревата ще е като окосена, хем храстите ще са като окастрени. А пък козите са и всеядни. Т.е. покрай другото могат да опоскат и част от отпадъците (създадени не без нашето дейно участие, ако трябва да сме докрай честни). Така с един куршум - четири заека: хумус, окосена трева, окастрени храсти и почистване на двора. България е бедна страна и не бива да пилеем естествените си ресурси. Пък нима можем да искаме от изтощените от тежката работа служители на Общинска полиция да гонят разни пълдари там! Да не е лесно да ходиш цял ден от лавка до лавка? И тъй, заедно с кравите и козите, напред! Към светлото бъдеще!

Huk 11e

## Аз, Моя милост и ПРЕПИСВАНЕТО

„Преписвай когато можеш, но гледай да не те хванат“ - на тази 11-та божия заповед се осланя разумът ти в напрегнатото ученическо ежедневие и единственото, което ти идва на ум преди контролна е просто да седнеш за час, час и половина, да наджаскаш нужните знания на няколко листчета и да легнеш да спиш спокойно!... Блажено удоволствие!!!... А как става тази дейност ще попиташ ти! Лесно, читателю, лесно...  
Първият и най-разпространен метод е така нареченото „съседско преписване“. За тази цел са ти нужни: първо - съученик(по възможност да е по-умен от теб), с който предварително да сте се уговорили как да извършите тази „неморална“ дейност! Внимавайте! Партньорът ви трябва да е същата група като вас! Ако се случи така, че той е с различен тест, помолете съсед да си размени листовете. Оттук нататък нещата са прости: надничайте внимателно и преписвайте спокойно! Този метод е неприложим при писане на есе-та и съчинения!

Друг много разпространен метод е правенето на пишкови, пушки, узита, гранатомети и др. Същността на този метод е в изготвянето на малки(или

малко по-големи) листчета хартия, изписани с информацията, която ще ви е нужна. Най-добрите пишкови се правят на компютър с шрифт на текста с размер 4-6 и фонт за предпочитане Times New Roman. После така изготвените „огнестрелни оръжия“ се принтират и се обсъжда стратегия за тяхното използване! Има хиляди решения на този проблем - може да пхнеш тези безценни листчета по джобовете си, шапката си, във вътрешността на шишета от Минерална вода или Кола(поставяш ги вътре в шишето точно от опаковката страна на етикета така че когато се погледнат под ъгъл от към гърлото на бутилката те се виждат идеално) и т. н. Когато дойде подходящият момент, пишковите се вадят и се преписва от тях.

Развиват се начините за "high-tech преписването". Имаш GSM - идеално! Наблъскай в 2-3 SMS съобщения нужното и когато му дойде времето, се направи, че уж пресмяташ нещо на калкулатора или че някой те дразни с безроините си „стрели“, и се осведоми с нужната информация! Има и по-модерни техники. Например Mr3-Player.

**Накрая бих споменал някои неща, които не са за пренебрегване: 1) Никога не зяпай учителя за повече от 2-3 секунди в интервал от 5-6 минути, докато преписваш!; 2) Не се фбукай пред приятелите си прекалено много, защото те могат да решат да те издадат или да използват твоите методи!; 3) Не се самозалъгвай, че си най-добрият преписвач!**  
Владо 11Е



## Мохито

50 мл светъл ром (най-добре HAVANA CLUB, BACARDI също става)  
листенца свежа мента  
1/2 сок от лайм (зелен лимон)  
2 капки ANGOSTURA BITTER  
15 мл захарен сироп газирана вода  
Във висока чаши стрийте ментата със сока на изстискания лимон и със захарния сироп. Сложете много лед (все пак е разхлаждащ коктейл) и тогава налейте рома и ANGOSTURA BITTER. Натъчете чашията с газирана вода. Разбъркайте!!! Не правете грешката да си приготвите МОЛТО с шейкър :) Наздраве :)

Пламена Бучакова, 11Д

## Ако ти се ходи на олимпиада...

От страница 1  
Там доста уклончиво му отговориха, че забрана не съществува, но все пак профили на гимназията е езиков и се ПРЕДПОЛАГА (бел. а. доста неоснователно), че учениците не се готвят допълнително по другите предмети, преди да станат 12 клас. Странно! Това предположение доста явно контрастира с дългогодишните успехи на нашите възпитаници (и то не само от 12 клас) по математика, биология, химия, география. Представители от инспектората споделиха също, че не е реално участниците по който и да е пред-

мет от ЕГ-то да са толкова, колкото са от всички други училища, взети заедно. Учителите от гимназията коментират, че явно на някого му се е досвидяло мизерното заплащане, което трябва да получат проверителите. Преподавателите, показали това мнение, изявиха желанието си да проверят олимпиадите без възнаграждение, но това не било редно! Жалко, че толкова хора бяха оцетени тази година. Да се надяваме, че на следващите олимпиади този абсурд няма да се повтори и ще бъде спазен олимпийският принцип!

Petya\_ & Nick

От страница 1

Започналото учудващо точно в 10:00 ч. представление свърши с песента Heaven в 13.30. Явно желаещите да участват са били извънредно много. По думите на госпожа Динчева: „имаше много желаещи, талантлив, въодушевени. Нека да има все повече“. Първият скеч, който видяхме, беше на 11-ж клас. Те представиха „Алиса в Страната на рекламите“ - една наистина странна версия, в която Алиса странства от реклама в реклама, докато накрая не се събуди.

Най-голямо участие взеха деветокласниците. Писател на 9-д клас „Модерната версия на Червената шапчица“ беше една невероятна смесица от английски псувни, бой, викове и металски дри. Макар че започна сравнително добре, завърши катастрофално със счуването на бирена бутилка за най-голям ужас на следващите изпълнители, които трябваше да обходят сцената боси! Този танц бе част от представянето на откъс от Омировата „Илиада“.

След 9 клас сцената бе превзета от десетокласници, които пък изиграха откъси от „Хамлет“, „Дон Кихот“ и „Тартюф“, къде неопитно, къде не чак толкова. Специално внимание заслужават актьорите от последната пиеска от поредицата, които с много добро сценично присъствие изпълниха своята част, макар и по оригиналния текст на произведението.

След това последваха сцени от „Кръстникът“ и „Шрек“ отново на деветокласници. Но това, което заслужава по-голямо внимание, е представянето от 10-г училище (но май не беше нашето) с главни действащи лица учителят по литература и Тъпанчев. За кулминация се насладихме на творението на сборна формация от 11 клас, която изигра своята версия на ситуацията в училище. Основният акцент беше върху разделението на групички, а оващите обра Виталия, която се появи в образа на хипи и призова към мир. На звучите на песента от „Приятели“ всички се прегърнаха сърдечно и

# Денят на таланта



## Зад кулисите

Зад сцената беше... студено! Имаше усещане на вътрешна топлина, контрастираща с условията наоколо. Още в 7.45 пространството зад кулисите беше пълно с релетиращи ученици. Под „пълно“ имам предвид ПЪЛНО, натъпкано чак до скъсване по шевове. И всички правеха генерални релетици - първа, след това

втора и така нататък. Атмосферата беше прекрасна: навсякъде около мен виждах познати, приятели и неизвестни за мен личности, като всички те



## В публиката

заради прегишни разочарования, кой заради мързел, кой заради това, че смята такива мероприятия за загуба на ценно ваканционно време

- очаквах да намеря по-лупразна зала. Изненадата ми беше невероятна, когато, дошла точно навреме - 10.00, едва успях да се промъкна между тъпацията се народ, за да установя, за своя поредна изненада, че този път народът не се радва на гаф, нито на някаква „уникална простотия“. Пиесата „Алиса в Страната на рекламата“ разтърси полузаспаните от нас, голям смях, голям нещо. Около хиляда гимназисти се бяха натъкнали в сградата на Синдикален дом. Насядали по жалките места, по стълбите, струпани по входните

направили.)

Тъй като сценката, в която участвах, беше последна в програмата, имах възможността да гледам една голяма част от нещата, представени от моите съученици. Затова веднага след като бяхме готови с релетици, аз се промъкнах в публиката. Като човек, на който му предстои да излезе отпред, видях нещата под малко по-различен ъгъл. Успях да забележа всеки детайл и наистина бях трогнат от програмата. Макар да имаше и някои не толкова добри и на моменти дори скучни неща, като цяло просто си изтърках ръцете от ръкопляскане. Както и останалата част от публиката - имаше наистина прекрасни песни, да не говорим за песните. Нито пък за гафове, които не само не развалиха атмосферата, ами я направиха още по-обтегната и реалистична. Но, имайки предвид факта, че това не беше професионално шоу, не мога да не бъда горд с моите съученици. Все пак не е лесно да държиш цяла зала пълна и в добро настроение цели три часа и половина, нали?

Ивайло ВАСИЛЕВ

врати, те изтърпяха сточески студа три часа и половина. Всички искахме да видим свои познати, повечето от нас очаквах с нетърпение сеура. Уви, гафове търсехме с лупа, завладени от изпълненията.

Подхвърлянията около мен бяха все така скептични, по традиция. Но аплодисментите, присъствието, поздравленията след края на шоуто показваха, че навикът да очакваме провал е успял да създаде традиция, изненадваща със своята уникалност! Мисля че болшинството споделя мнението ми, че тазгодишният Ден на таланта си струваше - и безсънните няколко седмици на участниците, и оващите на публиката, и прикованото внимание! До това прозрение ме доведоха и многото запалки (които освен това ме карат да мисля, че е бъкано с пушачи - ревизия на миналия брой на „Делта те“), изправените на крака, възбудените Викове, дивите аплодисменти (наблюдавайте останалите снимковни доказателства)

Докаато треперехме от студ и хленехме от умора и глуг, между нас се настаняваше близостта, която е възпитана от духа на нашата гимназия. Останяхме така докрай - заедно. Както всеки труден, гаден ден, както преборваме всяка нештото творена година.

Камелия ПЕТРОВА

разчувстваха публиката. На тази мелодия завърши и цялото представление. Освен пиесите, разбира се, имаше и музикални изпълнения. Пяха и свириха много талантливи наши съученици като Тая Боева, Петя Мъглева, Дима от 12 клас, а също пианистката Лора от 8-д и Явор, който, макар и завършил вече, за пореден път ни зарадва с изключително майсторското си свирене на китара.

Всичко е добре, когато свършва добре. Имаше малки проблеми с техниката и огромни бели петна между отделните изпълнители, но това може да се преглътне, защото в крайна сметка всички си тръгнаха доволни.

Петя МИТЕВА

## Майкъл Мур – писател, кинематограф и гласоподавател!

Знаете ли кой е Майкъл Мур? Ако не – то поне „Фаренхайт 9/11“ ви звучи познато. Филмът разгневи много хора отвъд океана с безмилостната си критика по отношение на външната политиката на САЩ и по-специално войната в Ирак, като същевременно разкри икономическите връзки на семейство Буш с роднини на враг номер едно на Америка – Осама бин Ладен. И не само заради скандалите около него, но и поради неповторимия стил на Майкъл Мур със своите \$22 млн. приходи само през първия уикенд филмът се превърна в най-касовия документален филм в историята, като измести от първото място не друг, а предишния филм на Мур, носителя на Оскар „Боулинг в Колумбин“. „Фаренхайт 9/11“ стана първенец в още една насока – първият документален филм, носител на главната награда на фестивала в Кан.

Но ако си мислите, че основното занимание на Майкъл Мур е заснемането на най-успешните документални филми, се лъжете – той също така е автор на някои от най-успешните съвременни книги (ако не смятаме Хари Потър). „Минимализирай това“ и „Пич, къде ми е страната?“ се превърнаха в безспорни бестселъри, а „Глупави бели мъже“ е най-продаваната nonfiction книга за 2002 година. Но и това не е всичко – Майкъл Мур е но-



сител на Еми за телевизионните си предавания „Телевизионна нация“ и „Ужасната истина“. Чрез книги, кино или по телевизията, той е един от малкото, които не се страхуват да заявят истината на висок глас. Направи го на раздаването на Оскарите преди две години, продължава да го прави и сега. „Десетилетия по-късно историците ще се връщат назад и ще наричат Мур пророк.“ Сан Франциско Кроникъл

Рагостина

# Априлската ваканция плисна

Априлската ваканция - кратка и интензивна като летен дъжд тя ни сполетява почти изневиделица и е напълно непредвидима. Нейните свободни дни освобождават акумулираното напрежение на заоблечения хоризонт на задълженията.

Нейните другарки - коледната и лятната ваканция са далеч по-умерени събития, които имат време да се разгърнат. Откакто ходим на училище, у нас сме отгледали много особени биологични календари, според които една година означава един учебен клас. В този смисъл топлата и студената отпускат са послушно предвидими - падат се по едно и също време, достатъчно дълги, за да ги усетим отчетливо. Те са на 6 и 12 часа на циферблата, на северния и южния полюс, с други думи противоположни, съвсем противоположни. Представата ми за зимната или бяла ваканция е дразнешно предсказуема. Студ, чай, зелени изкуствени елхи и подарък - 2 седмици без свиване в тесните чинове. Лятната пък е дълга като запотено фрапе и дъха на плажно масло висок фактор.

С Априлската ваканция ги сродява само едно - със сигурност ги има. Всичко друго обаче е различно. Към средата на втория срок, вече започнал да издвелятства над учебната издръжливост, изразяваща се в способност за нощно четене, ваканцията пристига като лодка, която те откарва в отпуск на далечен остров. Почти срасналото се с теб чувство на отговорност, като че го отвява поривистият вятър, издул платната.

Никога не знаеш какво да очакваш от тези свободни априлски дни. Дори времето е непредсказуемо. Излизанията със слънчеви очила следобед се редуват с усуканите в зимно палто приборията по малките часове. Безотговорността на термометъра често проваля предварително планирана „закуска

на тревата“ в горска обстановка, а мразовитата сутрешна мъгла и заледени вечерашни локви саботират импровизирани спортни програми тип „ще тичам да стопя зимната подплата“.

Някои щастливци използват Априлската, за да се гмурнат натоварени на автобуси с учител-предводител в маратонен оглед на европейски градове, като се възползват от намаленията на разни тур-операторски агенции, които произвеждат специални оферти за ученици по това време на годината.

Тези, които все пак си останат вкъщи, защото „имат да наваксват, да се готвят за изпити“, въобще не си остават вкъщи. Те биват „силомо“ въвлечени в целоношните скиталчества по кръчми и взимат участие в частно-апартаментни събития, като посещават следващия ден на възстановителни процедури и на отегчени, но искрено разкайни опити да се върнат към „науките“.

Разбира се, има и такива, които отиват при баба и дядо на село. Те са открили перфектната и все още неподобрана формула „убиец-непредвидимостта“ на всяка ваканция. Тяхното прекарване е екологично и полезно, защото възвръща отдавна изгубени връзки (с далечни роднини, със спомени от детството, със съседска дружка от онова време, с която имат уникалния шанс да посетят селската дискотека и в последствие изневиделица, току-виж, да се залюбят...) - ето я пак непредвидимостта.

Но каквото и да ви сполети през шедро отпуснатите от Министерството на образованието няколко дни, то ще е като сън. Защото наистина те отлитат бързо... като облаци, които се разсейват след дъжд.

Катерина ЗАХАРИЕВА

# „Човешкото“ в тийнейджърите



Часът е някъде към 13... Какво ли го събуди... Не беше споменът за това, че няма никакви задължения... Не беше будилникът, напомнящ, че го чакат работа, уроци и други някакви неприятни задачи... Какво ли го събуди? Да приемем просто, че на човешкият организъм над 12 часа сън му идват в повече. Нашият прототип за лентяй се съвлича бавно от леглото, попада наред една завидна бърлога - дрехи, струпани на куп директно върху пода, за удобство, на бюрото - огризки от миналата седмица върху покрити с прах тетрадки събират мравки, мухи, дребни гризачи... Ако успее да се добере до банята през празните бутилки, зарязани обувки и какво ли още не, за да се измие - добре, ако не - здраве да е: и утре е ден. Нахлузил дрешки (или каквото има под ръка на пода), без никакъв непотребен (или потребен) умствен багаж,

свободен като диво животно (и почти толкова мръсен) прототипът се отправя към някой хранителен магазин. Да живее здравословната закуска (то един часът си е чист обяд, но да не издребняваме) - салам, консерва боб и прясно мляко (въсщност и по-прясно е можело да бъде - от най-отлежалите). Сега вече лентяят е готов за приключения. Домът на някой себеподобен е винаги отворен за посетители, а съзнанието на нашия човек е винаги отворено за посещения. Няколко часа „Neros“ са напълно достатъчни да се премине към следобеден аперитив с ордьовър, който, като нищо друго в оползворения живот на прототипа, се развива и прераства в прекрасен запой, домашна дискотечница в приятната компания на добре подобрени айлийци. Вечеря някъде през нощта. Сутрешни гадения. И пак същият ползотворен ден. Да живее милата ваканция!

Камелия ПЕТРОВА

## Сензационна новина

Господин Стойко Танчев, преподавател по география, е метъл! Това разкри член на редакторския екип на „Делта Те“ по време на Деня на талантиите. Случи се господиът да седи точно зад репортерката и така тя дочу бурните му радостни възгласи по повод изпълнението на песен на Сепултура, която не допада много на широката публика.

## Новите филми

На едно от челните места в Vox Office-а на САЩ още с излизането си е „Сахара“ с участието на Матю Маконахи и Салма Хайек. Типично в стила на „Мумията“ филмът ни пренася в пустинята (както подсказва и заглавието му) в търсене не на група, а на съкровище, разбира се. Явно в Холливуд живеят в заблудата, че пустинята, била тя Сахара или коя да е група, е неизчерпаем източник на злато и петрол.

Друго заглавие, което изглежда далеч по-примамливо е Sin City. Фил-

мът се превръща в загължителен за гледане козато споменем, че е с участието на Брус Уилс, Мики Рурк, Бенисио дел Торо и Клауи Оуен. Sin City действително е граз на порока, терора и корупцията, където единствено главният герой Мървъ разваля справедливост.

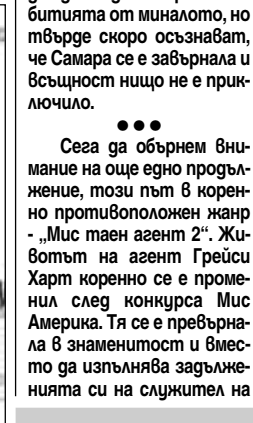
Още едно мрачно заглавие, което не бихме могли да пропуснем, е „Преизвестена смърт 2“. Действието на филма се развива шест месеца след първа част. Рейчъл и синът ѝ Ейдън вече живеят в Астория, Орегон, с надеждата да загърбят събитията от миналото, но твърде скоро осъзнават, че Самара се е завърнала и въсщност нищо не е приключило.

Сега да обърнем внимание на още едно продължение, този път в коренно противоположен жанр - „Мис таен агент 2“. Животът на агент Грейси Харт коренно се е променил след конкурса Мис Америка. Тя се е превърнала в знаменитост и вместо да изпълнява задълженията си на служител на

ФБР, тя прави промоции на книгата си и е постоен гост в телевизионни предавания. Но погавата нейната приятелка Шерил (настоящата мис Америка), както и водещия на конкурса, Стан, са отвлечени и агент Харт се заема със случая, не само за да ги спаси, но и да докаже, че все още има място във ФБР.

А ето и още една комедия. Представете си Вин Диуъл като военноморски тюлен. Не е труго, нали? Сега си го представете като гетелегачка. Вече виждам усмивката по лицето ви. Може да звучи невероятно, но в новия филм The Pacifier той изпълнява и гвата персонажа. Героят на Диуъл - Шейн Улф трябва да охранява петте деца на правителствен учен, а както сам осъзнава, това няма да е никак лесно. Досега филмът е събрал общо над \$111 млн. и продължава кампанията си с пълна пара. Очакваме скоро да гледате всички тези филми и у нас, а от мен - приятно гледане!

Рагостина



# The Two Towers MUD

## Нещо повече от Интернет игра

*Готови ли сте за едно невероятно приключение? Ако е така, тогава добре дошли в Двете Кули - безплатна Multiplayer онлайн ролева игра, която се развива в света на Толкин. Тук ще се сражавате със свирепи врагове, ще отивате на опасни мисии (quests, ако ви е по-удобно!) и разбира се, ще се запознаете с много хора, с част от които ще се сприятелите.*  
превод на цитат от <http://t2tmud.com>



Дж. Р. Р. Толкин - авторът на „Властелинът на пръстените“

Този МЪД представлява света на Толкин (авторът на „Властелинът на пръстените“) и е създаден изцяло върху неговите произведения, като действието се развива в края на втората книга. Уверявам ви, че дори и да не сте запалени толкинисти, играта си струва вниманието ви. The Two Towers MUD е цял нов свят, препълнен с всичко освен реалност. Именно затова е много по-лесно да се зарииш по нея, отколкото да спреш да играеш. Както каза веднъж Ivon, който е един от най-старите български mudder-и, „за мъда винаги се намира време“.

Лошото е, че беше прав. Аз лично бях много скептичен към играта в началото, тъй като тя е изцяло текстова и има доста недостатъци на пръв поглед. Преди около 3-4 години брат ми седеше на РС-то и пишеше в някаква програма с черен екран. Аз му казвам: Стани да chat-я. Той: Остави ме, играя една игра. Това ставаше всеки път, когато той беше на РС-то, а аз исках да седна. След няколко дена любопитството ми не издържа - исках и аз да вида за що иде реч. Оказа се, че играта е на английски език, но това не ми попречи, въпреки че тогава не бях много напред със знанията си по този език. Та така започнах да играя, като постепенно стигнах до извода, че липсата на графика (вече споменах, че това е текстова игра) не е чак толкова лошо нещо. Постепенно се убедих, че графиката значи ограничение и че е много по-добре да дам воля на въображението си, отколкото да си губя времето с разни сложни и безполезна n-gigabyte-ови игри. А фактът, че е на английски, просто ми даде един допълнителен стимул да продължа сериозно с ученето му, плюс това ми помогна много, имайки предвид, че в мъд-а нонстоп чатиш на английски с англичани/американци.

Трябва да отбележа, че най-голямото около тази игра е

### ЛИПСАТА НА ОГРАНИЧЕНИЯ,

тъй като основните ти противници са играчите. Фактът, че няма графика, ти позволява да правиш каквото си искаш, както със прс-тата (non playing characters, един вид ботове), така и с играчите: от скубане и дращене до френски целувки и... Но по-интересно е самото взаимодействие между героя ви и света, в които той се намира. Започвате играта, като си изберете раса (че и пол!), чрез регистрирането ви. След това играта ви пуска в света в level първи и обикновено целта на играчите е да станат по-силни, съответно да се тах-нат, като достигнат level 19. Може би най-големият недостатък на този мъд е това, че самият процес на тах-ване е доста дълъг. Демек,

трябва доста да поработите по героя си, за да стане силен. Но има различни мнения по въпроса - познавам много хора, които най-много от всичко харесват това - правенето на пари и повишаването на уменията на героите им. Самият процес на тах-ване е доста интересен. Ако решите да играете, ще преминете през най-различни фази, като постепенно ще опознавате играта. В началото играчите обикновено трепят катерички и зайци... Като качат някой и друг level, започват да бият елени, пантери, мечки, вълци и т.н. Междувременно непременно ще се сблъскате с много мисии (quest-ове), които ще трябва да изпълните. Те са доста интересни и неизбежни за всеки играч, тъй като голяма част от оръжията, раниците и екипировката ви като цяло се взима само чрез правене на квестове.

След известно време, като достигнете някой висок level (18 примерно) може да

### ЗАПОЧНЕТЕ ДА ТРЕПЕТЕ ИГРАЧИ

или, както е се казва, да playerkill-вате. Това не е най-лесната задача, но със сигурност е едно от най-интересните и забавни неща, с които може да се забавлявате. Надхитрянето на друг човек и доказването, че сте по-добър в нещо е един доста добър начин да попълните дупките в свободното си време. А ако случайно нямате такива - изобило не се хващайте с играта. Тя отнема страшно много време и, както споменах по-нагоре, има голяма вероятност да се зарииш така, че да се „престрастите“. Май не ви казах, че има рекорди по онлайн стоене (без да излизате от играта), които възлизат на около 2 дни нонстоп игра? Да... Има някои изперкари хора с мноооого свободно време. Аз лично не съм прекарвал повече от 16 часа (УАУ, а?) игра. Каквото и да си мислите, зариибете се веднъж и тогава споделете мнението си - не искам мейлът ми да бъде претрупан с писма от сорта на nerd (откачка).

Ако случайно сте заинтересовани и искате да се пробвате, посетете сайт-а <http://t2tmud.com> или пък ми пишете имейл ([ivailovassilev@gmail.com](mailto:ivailovassilev@gmail.com)), за да ви обясня как да започнете да играете. Не се притеснявайте за размера на играта, тъй като тя просто няма размер. За да почнете, просто трябва да използвате някой telnet клиент, който да ви свърже с Интернет сървър, който се намира в САЩ.

Ивайло ВАСИЛЕВ  
(11е, Вунуск 2006)

### Делта Те обявява конкурс!

Познайте изпълнителя и името на тази песен и ни ги изпратете на имейла или пощенската кутия в училище заедно с име и клас, а може и други координати, за да ви издирим по-лесно, и един от вас с може да спечели нашата специална награда! А тя е: представяне в следващия брой с интервю и снимка. Печелившият ще бъде определен чрез жребий.

Hide your face forever  
dream and search forever

Have you ever been for sale?  
when your isms get smart  
oh so selfish and mindless  
with that comment in your eye

Do you think that you are hard?  
really harder than the other  
man you're acting cold  
if you are not in charge

Don't split your mentality  
without thinking twice  
your voice has got no reason  
now is the time to face your lies

Open your eyes, open your mind  
proud like a god don't pretend to be blind  
trapped in yourself, break out instead  
beat the machine that works in your head

Will you offer me some tricks  
if I ever need them  
would you go into that room  
if I call 'em

Do you think that you are better  
really better than the rest  
realize there's a problem  
I know that you can give your best

Have you ever had a dream?  
or is life just a trip?  
a trip without chances a chance  
to grow up quick

Open your eyes, open your mind  
proud like a god don't pretend to be blind  
trapped in yourself, break out instead  
beat the machine that works in your head

Hide your face forever  
dream and search forever  
night and night you feel nothing  
there's no way outside of my land

Open your eyes, open your mind...

Open your eyes, open your mind...



Забележете: има прозрес!!

# „...Просто сме №1...“

**С капитана на Волейболния отбор на ЕГ „Пловдив“ Петър Костадинов разговаря репортерът на „Делта Те“ Станислав Генчев за „скромните“ постижения на тима.**

**– Кога започна да тренираш?**

– В 8-и клас - първо само в училище при г-н Андрей Милев, който ни събра още тогава да тренираме, и досега с другите момчета сме винаги заедно. Впоследствие имах възможността да тренирам и в Локо (Пд), но за кратко.

**– Очаквани ли бяха добрите резултати тази година?**

– ЕГ „Пловдив“ е училище с традиции и ние доказваме този факт. Взехме първо място на районното и на градското първенство, като дадохме само един гейм в седем мача, а съвсем наскоро спечелихме ежегодния турнир в СОУ „П. Яворов“. За съжаление

обаче на областното останахме втори.

**– Как си обясняваш похвалните постижения?**

– На първо място, разбира се, е добрата работа на нашия треньор - г-н Андрей Милев, на когото дължим наученото. На второ място според мен е трудът на момчетата, с които, както казах, вече сме заедно от пет години. Да не забравяме и че ЕГ „Пловдив“ е най-доброто училище в града - с най-добрите преподаватели, създава най-добрите условия за развитие и съвсем естествено има най-добрия волейболен отбор в града. Просто сме № 1.

**– Спомена, че полагате доста труд. Пречи ли спортът на учебните занятия?**

– Ние не сме професионалисти, тренираме два пъти седмично, единствено търсим удоволствието и доброто прекарване. Учас-

тието в училищния отбор по никакъв начин не пречи на успеха в училище, стига човек да си разпорежда правилно времето.

**– Единствено хобито ли ви обединява?**

– За мен в началото беше точно така. С течение на времето обаче започнахме да си поставяме по-високи цели и се амбицирахме да ги изпълним. Започнахме да тренираме много по-сериозно с ясната представа, че трябва да гоним резултати и успехи. Все пак на фланелките, които носим, освен собствените ни имена е и името на училището, което представяме.

**– Непрекъснато говорите за традициите в училище...**

– Да, това е факт. Особено що се отнася до спорта. Само за тази година ЕГ „Пловдив“ има 5 регионални първи места (баскетбол - момчета и юно-



ши, волейбол - момичета, девойки и юноши), а на градско ниво - три трети места (баскетбол - юноши, волейбол - момичета и девойки), едно второ (хандбал - юноши) и две първи (баскетбол - момчета, волейбол - юноши). Мисля, че фактите сами говорят за себе си.

**– Мислиш ли, че спортът в училище е на добро ниво?**

– Разбира се, винаги може да се желае повече. Има много кадри момчета и момичета, които обаче по една или друга причи-

на не тренират. Мисля, че трябва нещата да се популяризират и се надейвам училищният вестник да помогне за това.

**– Ти, а и другите момчета в отбора завършвате тази година. Какво ще стане с отбора?**

– Да, ние всички завършваме, но съм сигурен, че други момчета ще продължат да представят достойно нашето училище, дори и по-добре. Налице имат всички условия и един прекрасен треньор. Нужни са само желание и амбиция.

**– И нека те попитам за финал: Каква е според теб формулата на успеха?**

– Ех, де да знае човек! Но все пак за мен най-важно е да влагаш цялото си сърце във всяко начинание, в което търсиш високи постижения. Не говоря само за спорта. Трябва да си всеотдаен и постоянен, да гониш целите си докрай и ако случайно не успееш, да знаеш, че си дал всичко от себе си и трябва да напуснеш бойното поле с високо вдигната глава.



## Вундjee - инжекция адреналин

свържеш с някого от „Адреналин“ и да се осведомиш кога точно организират скокове и къде (не се учудвай, не можеш да си представиш само колко подходящи за скокове места има из България - Варна, Витиня, Клисура, а и навсякъде може да се сложи кран).

Всеки изживява скока по свой, различен начин. Усещането е велико. Три-четири секунди умираш, но после... Рай! Можеш да погледнеш от непозната досега гледна точка, чиста и светла като слънцето. Виждаш света такъв, какъвто е, и за пръв път се радваш на малките неща в живота. Страхът обаче никога не изчезва. Хора, които

скачат за енти път, все още не са претръпнали. Но, ако питаш мен, заслужава си.

Много различни неща карат хората да скачат с бундjee, а след това да повтарят своя първи скок. И много различни впечатления са останали у всеки. В действителност екстремното преживяване е стрес, който сякаш разтоварва човек от цялата насъбрала се в него отрицателна енергия. А ти май имаш доста такава, нали? Време е да се освободиш...

**Може би ще ти е интересно каква е историята на бундjee скоковете в България:**

А всичко започва преди около 20 години във Варна.

Тогава е създаден клубът за екстремни спортове „Адреналин“, който досега си остава най-добрият в България. Първият скок обаче се осъществява едва след 4 години, през 1989-а, когато Росен и Стамен Касабови изпълняват първия подобен на бундjee скок в страната, използвайки динамичните въжета от алпийската техника. Едва след 3 години създават първото ластично въже. На 10.04.1992 г. Росен Касабов провежда първите изпитателни скокове от Аспаруховия мост във Варна, последван е от още петима ентузиаста. До 1996 година членовете на клуба стават над 700. Оттогава бундjeeто става основна дейност на клуба. Нарастващият интерес довежда до задължителното подписване на декларация преди скока, гласяща личното желание и физическото състояние на човека. А след скока получаваш свидетелство за извършения подвиг и биваш регистриран под номер в архивите на клуба. Ако пък покажеш завидни умения, можеш да участваш в бундjee шампионата, който се провежда всяка година. Кой знае, може и да спечелиш!

**Нагeжka ИВАНОВА**

### Внимание!

Ако имаш слаба психика или страх от височини, обърни на следващата страница! Не ти препоръчваме нито да скачаш с бундjee, нито дори да четеш този материал! И така... бундjee скоковете са психически, а не физически спорт. За тях не ти трябва дълги тренировки или подготовки. Просто трябва да приемеш факта, че ще скочиш от около 50 м, вързан единствено с ластично въже. А под теб има вода. Ако досега си

се успокоявал, че не е нещо особено, нали можеш да плуваш, трябва да знаеш, че, когато падаш от такава височина, все едно падаш върху цимент. Но пък си екстремист и май не те уплаших много, нали?! А какво ти трябва, за да скочиш? Първо, трябва да имаш 18 години или родител, който е навиг да подпише декларацията ти, за да скочиш. После трябва да се



# Градски легенди

Това не се е случило на мой познат. Това не се е случило на ученик от ЕГ „Пловдив“. Това не се е случило на учител от ЕГ „Пловдив“. Но се е случило... и малина знаеаха... досега.

**ЛЕГЕНДА ПЪРВА:** Вечерта е гореща, приятна и подсказваща купони (една от многото такива, когато е месец юни и току-що си си взел изпита:.) Лицето х\* излиза от вкъщи с прав ход и бистро съзнание (съзнание е дума, която ще използваме напълно условно в тази рубрика:.) След неизвестно никому колко време лицето х се е установило на маса с трима стари, добри познати (по-известни в легендите като у, z и t). Мястото е некомерсиална кръчма, откъдето всеки пази някъде дълбоко в себе си бели петна.

След час, пет текили и две бири на човек нещата доста позагубяват. Не без значение е и фактът, че към тази компания се присъединяват още десетина юначаги (още десетина букви от латиницата:.) Кръчмето доста утеснява и компанията се премества в пустото за вечерта свърталище на лицето у. Така обогатена и добре настанена дружината си приготвя промишлено количество „облак“ (за тези, които са далеч от тази тънка материя - мента с мастика едно към едно) и климатът се поразваля доволно. След известно време мезето отшумява. Лицето х освобождава няколко пъти стомаха си от бунтуващите се флуиди (и то не през традиционния за точности отвор) директно на терасата за „улеснение“ на домакина и посредством такси, перипетии и приключения от митичен характер гореспоменатото лице се добрира до входа на дома си, където е любезно стоварен от едно друго лице, пожелало анонимност. Звънецът довежда майката на индивида до самото му местонахождение. Тук за изненада на други ро-

дителски тела ще отбележим, че тази майка не е била лишена от богат опит в такива ситуации и произнасяйки громко: „Пак ли си пиян, бе, лице х!!!“, го замъква по стълбите.

Но историята не свършва тук. Преди да предам легендарната кулминация, нека само спомена, че смут може да обземе душите ви:.) Обзета от яростна възбуда майката изговаря под формата на кръсък думите: (към бащата) „Виж го бе, ти си му баща!!! Той върви по твоите стъпки!!!“ Съвсем не така възбуден, дори непуктично бащата отвръща: „Да



върви? Та той не може да ходи.“

*\*Всяко съпадение с реални събития или личности е напълно случайно. (Това уточнение е направено заради убеждението, че лицето х и неговите познати (у, z и t) са лишени от възможността да си служат с паметта)*

**Прерказала за вас:  
Камелия Петрова**

**ВИЦ**  
Полициите отиват на мястото на пътнотранспортно произшествие. Гледат - преобръната кола, а до нея - блондинка, която пуши нервно.  
- Какво стана? - пита един от полицайте.  
- Ами карам си аз, не бързам, никого не изпреварвам, изведнъж гледам - елхичка. Аз наляво, елхичката и тя наляво. Аз надясно, елхичката и тя надясно. Пак наляво, елхичката и тя наляво... За да не се ударя в елхичката,

взех, че се преобрънах в канавката...

Полицаят:  
- Каква елхичка, бе? Тука в радиус от 10 километра няма едно дърво!

Блондинката:  
- Имаше елхичка. С очите си я видях!

В това време вторият полицай оглежда колата и крещи:  
- Каква елхичка, т'ва е освещителят, гето ти виси на огледалото!...

**Екипът на „Делта Те“** благодарни за спонсорството и подкрепата на Емануил Захманов, Екатерина Пешева и Борислав Моравенов, които са бивши ученици на нашата гимназия. Без тяхната помощ този брой може би нямаше да види бял свят.

**БЛАГОДАРИМ!**



# БиСеРи

Ученик: Сложете й кошичка на момиченцето!

Учител: Тя е с рокля!

Не се занимавай с глупости като миши секс.

Вие сте бъдещи феникси.

За неписане на домашни се отнемат бонуси.

Едно момче го изпитах на двойно потрудно, с двойно повече въпроси, с двойно

неспъл физическа повреда на другия...

Няколко мравуняка правят един наяден мравоял.

Ние губим физическо време.

Заради плодотворната почва хората се размножават.

Бързо изтичане на мозъци

Има много голяма раждаемост, дори сред самотните майки.

Учител: За социално-икономическите природни взаимоотношения...

Коментар на ученик: Е, ако изригне вулкан, лошо.

Ученик: ЮНЕСКО от какво точно е съкращение? Учител: Ами Ю-неско.

Мечи ресурси. Един фермЕр на 5 декара торОве.

Агробизнесът е все пак бизнес като всеки бизнес, все пак.

Бързо да узреят животните.

Заложил (вм. залези)

Павеле, спи си, моля те!

(По повод на рекламата на Соса-Сола) Мечките са защитени. Те елените затова се маскират като мечета, за да не ги убиват.

Аз ще ида в Канада да живея. Ще гле-



дам мечки. Диви мечки.

Учебникът по география е като свещените сутри - приканва ни към размисъл.

Дали няма да му изневерят тези, които му дават млякото?

Възраст на средна възраст.

Учител: А картата имаш ли я пред себе си?

Ученик: Не, аз съм я гледал много пъти.

Предуралия.

Докато в други държави мъжете имат... по-късно умират.

Материалът да бъде излезен.

Подчертайте с кръгче.

You can do it for homework at home.

## Трън (малина по подразбиране)

Мързел як раздира душата ми

Мързел зверски ме дере

Мрън

Мъка, Боже, мъка!

Мързел, Боже, мързел

(... Камбана...)

Дрън - бялата дъска на живота

ми е черна

Кукумяу

Тоалетната мирише... и моето сърце

Зелено

P.S. Зелено и розово на кафяв фон

**Автори:**

**Ние (артистичен псевдоним)**

### ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Петя Митева, Ивайло Василев,  
Камелия Петрова, Катерина Захариева  
e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив